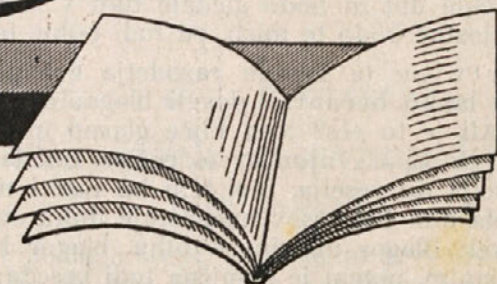

CVETJE

XLVII.
LJUBLJANA

1930 - XI.
NOVEMBER

P. KRIZOSTOM:

Serafinski cvetovi.

(Za god vseh svetnikov seraf. reda 29. nov.)

V ozadju zlato obzorje;
pred teboj se zgrinja
čudovito dehteče morje
samih žlahtnih cvetlic:
spoznavalcev, mučencev in devic.

Iz lic jim veselje nebeško kipi,
iz oči jim seva blaženstva žar.
Na istem vrtu so zrastle vsi.
Vsem je zalival isti vrtnar.

To so serafinske grede.
Tiha ljubezen vas k njim povede
in boji, žrtve in junaštvo.

Beli so ti cvetovi;
nad njimi pesem trepeče,
kot bi peli čisti srebrni zvonovi.
In rdeči so ti cvetovi.
Na haljah jim kri mučeniška gori.

Sredi njih Frančišek stoji —
skrbni oče, najlepši cvet,
vojskovodja svojih svetniških čet.
V blaženi sreči mu čelo gori:
„Hčere! Sinovi!
Pridite na moj vrt tudi vi!“

Blagor mrtvim, kateri umrjejo v Gospodu!

Stali bomo te dni ob grobovih naših rajnih. Naše misli bodo romale nazaj v pretekle dni in bodo gledale tudi v bodočnost v daljno deželo večnosti. Žalostne bodo te misli, pa tudi polne tolažbe.

Blagor mrtvim: te besede razodetja evangelista in svetega apostola Janeza bi lahko imenovali deveti blagor ali pa tudi povzetek osmerih blagrov. Ali je to res? Svet kliče glasno in veselo uprav nasprotno: Blagor živim, njim cveto rožice, oni lahko uživajo življenje, hite od veselja do veselja, mej tem ko mrtvi molče počivajo v svojih rakvah. Toda duh Kristusov nasprotuje duhu sveta in če je res, kar je Kristus rekel: Blagor ubogim v duhu, blagor žalostnim, blagor krotkim in preganjanim, potem je resnična tudi beseda: Blagor mrtvim, blagor potnikom, ki so že dospeli do cilja, blagor delavcem, za katere je prišel delopust, blagor vojščakom, ki so dosegli mir.

Toda ne vsem blagor, le tistim, „kateri umrjejo v Gospodu“. To je predpogoj: Če živimo, živimo Gospodu; če umrjemo, umrjeno Gospodu. Za tiste, ki so v Gospodu živeli, hodili po potih njegovih zapovedi, je lahko v Gospodu umreti. Za nje smrt ni nasilno prekinjenje zemeljskega življenja, marveč le tih prehod iz zemeljskega v večno življenje. Blagor njim, ki so pravočasno prejeli sredstva milosti cerkve Jezusove, kajti njihova smrt je lahka, ker je obračun njihovega življenja z Bogom že poravnana. Taki res mirno umrjejo v Gospodu.

„Da, govori Duh, spočijejo naj se od svojega truda“ (Raz. 14, 13). Človekovo dnevno delo je trdo, vojna služba od začetka in pot njegova je trnjeva. Nimamo miru, brez prestanka hiti brzovlak našega življenja od postaje do postaje, šele s smrtjo pride pokoj. Potem je delo na zemlji končano, veliki boj je končan z večnim mirom, trudni popotnik položi svojo glavo k nemotenemu počitku. Zato so prvi kristjani pokopališča imenovali „kraje spečih“. Zato molimo ob njihovih grobovih, naj jim Bog dodeli večni mir in pokoj. V resnici tolažbe polna je beseda: Spočijejo naj se od svojega truda, med tem, ko mi vsak dan vstajamo k novemu trudu, novemu boju in novemu trpljenju. Oni zunaj pri drugih mirno počivajo, nam pa ostane teža nadaljnega potovanja. Oni mehko počivajo, nam pa ostane teža, da jih pogrešamo. Oni so dosegli mir večnega pristanišča. Umrlih ne smemo obžalovati. Saj so šli k zasluženemu počitku.

„Zakaj njih dela gredo z njimi“ (Raz. 14, 13). Vse drugo nas zapusti, kajti smrt loči vse. Ob grobu mora ostati vse zemeljsko, tam se vsi obrnejo nazaj. Pred božjo sodbo ostanemo sami, čisto sami. Le naša dela gredo z nami. Ona so v Bogu storjena in imajo zato trajno vrednost. Naše molitve, dela, boji, skrbi, trpljenje so naši zvesti, pa tudi edini spremljevalci. Pride dan, ko padejo vse krone, ki jih more dati zemlja: krone časti, moči, bogastva, roznate krone uživanja, lovorjeve krone zmagoslavja. Le ena krona ostane, to je tista krona, ki jo ima pred očmi apostol Pavel, ko govori o boju, katerega mora izbojevati človek v življenju, le krona pravičnosti ostane: „Zakaj njih dela gredo z njimi“.

Hvaležni jim moramo biti, kar so v svojih delih tudi za nas storili. Povrniti jim hočemo s zvesto molitvijo za njih večni pokoj, za njihovo

večno luč, ki naj jim sveti v Bogu. V teh dneh, ko se spominjamo vernih duš, pošljimo pozdrav rajnim, pozdrav Gospodu, v katerem so umrli, v naše duše pa naj pride trajen spomin nanje in trajna molitev zanje. In potem pogledjmo proti nebu rekoč: Resnično, moj Odrešenik: Na svidenje v boljšem, srečnejšem svetu.

Donders.

P. HILARIN FELDER O. CAP. — P. FRANČIŠEK:

Francišek in evangelij.

(Nadaljevanje.)

Nekaj tednov pozneje so prišli k njemu prvi tovariši, brat Bernard iz Kvintavale in brat Peter iz Katanije. Da bi se prepričal, da bodo tudi oni in z njimi ves red v prihodnosti živeli po evangeliju, je dal Francišek trikrat odpreti evangeljsko knjigo in vsakikrat je zadel na mesto o poslanstvu apostolov. V tem je videl voljo božjo in k svojim učencem obrnjen je dejal: „Bratje, to je naše življenje in naše vodilo kakor tudi vseh teh, ki se hočejo tej družbi pridružiti. Pojdite torej in spolnajte vse, kar ste slišali.“ To se je zgodilo 16. aprila 1209 (1208?), na dan ustanovitve frančiškanskega reda. „Od tega dne“, tako dostavljajo trije tovariši, „so živeli skupno po načinu sv. evangelija, katerega jim je Gospod pokazal. In zato jim je pozneje Francišek v svoji oporoki povedal: „Gospod mi je razodel, da naj živimo po načinu sv. evangelija.“

Kakor hitro je dosegel Francišek s svojimi učenci število dvanajst, to je število apostolov, so vsi skupaj poromali v Rim, da si dajo od cerkve jasno in sigurno je že od prve ure razumel evangeljski vzor in s kako vztrajno silo se ga je držal. Vsem pomislekom njegovega pokrovitelja, pobožnega in vplivnega kardinala Janeza Kolona od sv. Pavla, je stalno nasprotoval, češ, da je po božjem navdihu bil poklican k življenju po evangeliju. Kardinal se je končno podal k Inocenciju III. in rekel: „Našel sem svetega moža, ki hoče živeti po načinu sv. evangelija in hoče v vsem izpolnjevati evangeljsko popolnost in prepričan sem, da namerava Bog pravo vero svoje cerkve po vsem svetu po njem zopet upostaviti!“ Potem, ko se je tudi papež o nepremagljivi stanovitnosti evangeljskega moža prepričal, je pritrdil in je ustmeno novo redovno vodilo potrdil. Zal, to prvotno minoritsko vodilo se nam ni ohranilo. Toda vemo, da je obstojalo iz malega števila angeljskih besed, katerim je Francišek nekaj nikakor preziranja vrednih pripomb dodal: „Najvišji sam mi je razodel, da naj živim po načinu sv. evangelija. In sem dal napisati z malimi in preprostimi besedami in gospod papež mi je potrdil.“ Tomaž Celano natančneje opisuje to tako-le: „Ko je blaženi Francišek videl, da je Gospóg Bog število bratov pomnožil od dneva v dan, je za te, katere je imel in za te, ki bi še imeli priti, napisal priprosto in brez velikih besedi življenski način in vodilo, pri katerem je v prvi vrsti porabil besede evangelija, katerega popolnost mu je bil edini zaželjeni cilj. Dodal je samo nekaj predpisov, ki so bili k pobožnemu življenjskemu redu na vsak način potrebni.“ Sv. Bonaventura še bolj določno povdarja, da je bilo izpolnjevanje evangelija nerazdirljiva podlaga tega frančiškanskega pravodila in one sicer dodane določbe so imele samo pomen skupno

življenje bratov harmonično utrditi. Katere so bile te določbe, preidemo. Gotovo pa je, da je glavni evangeljski del pravodila obsegal ta evangeljska mesta, v katerih je Kristus svoje učence razposlal k pridiganju pokore in božjega kraljestva in jim je predpisal popolno ubožstvo in odpoved sveta.

Te zelo povprečne določbe so zadostovale za prvi čas in za malo število bratov ter ozkega delovnega kroga. Čim bolj se pa je družba razvijala, tem bolj je postajalo potrebno razširiti in pretvoriti določbe. Že pri prvem binkoštnem zborovanju (1212) so določili dodatke in jih sprejeli, „da bi vodilo in evangelij točno mogli izpolnjevati.“ Slično se je zgodilo pri ostalih redovnih zborovanjih tekom prvih desetletij reda. Kardinal Janez iz Vitrije splošno poroča, da se bratje vsako leto sestanejo, da se razveselijo v Gospodu in skupaj jedo in da po nasvetu pametnih mož sestavijo svoje svete in od papeža potrjene predpise ter jih objavijo.

Končno je Frančišek na binkoštnem zborovanju l. 1221 predložil pregledano vodilo s 24 deloma krajšimi, deloma daljšimi odstavki. V njem so bili urejeni vsi še veljavni predpisi prejšnjih let skupno z nekaterimi nujnimi in novimi ter združeni v celoto.

Evangeljske podlage pa nihče ni smel spreminjati. Frančišek je dal celo ukaz, da naj posamezni predpisi odgovarjajo evangeliju ter jih je dal učenemu bratu Cezarju iz Špajra besedo za besedo v vodilu prepisati. Na čelu poslednjega je bilo zato napisano v znamenitih besedah: „To je življenje po evangeliju Jezusa Kristusa, za katerega je brat Frančišek pri gospodu papežu Inocencu prosil dovoljenja ter potrjenja in katerega je gospod papež dovolil ter potrdil za njega in njegove brate, kakor za te, ki jih sedaj ima, tako tudi za one, ki bi v prihodnosti k njemu prišli.“ Vse zapovedi in opomine, ki nato sledijo, kratko imenuje naročilo za izpolnjevanje evangeljskega življenja. Proti koncu vodila Frančišek zopet opominja: „Izpolnujmo torej besede in življenje in evangelij Gospoda Jezusa Kristusa.“

Vodilo pa še tudi sedaj ni bilo v celoti izgrajeno. Dejansko izpolnjevanje je od l. 1221 prineslo željo, naj se posamezna navodila izpremenijo, vse skupaj naj se skrči ter bolj poenostavi. Zato je šel Frančišek z bratom Leonom in bratom Bonicijem, učenim pravnikom iz Bolonje, na Golobji hrib ter je po 40 dnevni molitvi in postu dal končno veljavno vodilo napisati, kakor ga je sv. Duh navdihnil. Po vsakem poglavju, ki je bilo napisano, je šel zopet v goreči molitvi iskati božjo voljo, da bi bil tako bolj siguran, da vse odgovarja evangeliju. Da bi evangeljski značaj kolikor mogoče povdaril in brate posebej opomnil, da morajo radi svojega poklica evangelij v vsej globini izpolnjevati, je v začetku ter na koncu vodila slovesno povdaril: „To je vodilo in življenje manjših bratov, da sv. evangelij našega Gospoda Jezusa Kristusa izpolnujejo... Za trdno smo obljubili, sv. evangelij našega Gospoda Jezusa Kristusa izpolnjevati.“

Ker so se pa posamezni predstojniki upirali nekaterim, kakor so mislili nadčloveško težkim zahtevam vodila in je Frančišek bil v skrbeh za potrjenje slednjega, (potrjeno 29. nov. 1223), je imel svetnik sledečo prikazen: Zdelo se mu je, da mora s tal majhne drobtinice pobirati ter razdeliti. Bal se pa je razdeliti ter je bil v strahu, da mu bodo drobtinice z roke padli. Toda glas od zgoraj mu je klical: „Frančišek! Napravi iz drobtin hostijo ter daj tem, ki hočejo jesti!“ Tako je napravil. Ti pa ki ponujenega niso pobožno sprejeli ali ga pa prezirali, so bili takoj

gobavi. Frančišek je naslednje jutro vse to svojim tovarišem povedal ter je bil žalostén, ker ni razumel skrivnosti. Kmalu nato je med molitvijo slišal nek glas, ki je govoril: „Frančišek! Drobtnice od včeraj so evangeljske besede, hostija je vodilo, gobavost pa greh.“

Zato je bil celo življenje napolnjen z največjim ognjem za vodilo ter je zopet in zopet priporočal svojim učencem njega izpolnjevanje, rekoč: „Vodilo je knjiga življenja, upanje zveličanja, srčika evangelija, pot popolnosti, ključ k raju, večno pismo zaveze. Vodilo naj vsi posedajo, vsi poznajo in naj bo vedno pogovor notranjega človeka za borbo proti malodušnosti ter v opomin na dano prisego. Naj bo vedno pred očmi za opomin na življenski poti in kar je še več, z njim mora vsak umreti.“

Frančiškov vzor je bilo torej življenje „po evangeliju“, „po načinu sv. evangelija“, „po popolnosti evangelija“. Kaj je Frančišek točno pod tem razumel, je iz dosedanjega zadosti razvidno ter bo v vodilu še posebej predmet povdarjenja. Že frančiškansko pravodilo je v bistvu sestojalo iz sledečih stavkov: „To je življenje evangelija Jezusa Kristusa, v pokorščini, v čistosti ter brez lastnine živeti ter nauk in življenje našega Gospoda Jezusa Kristusa izpolnjevati, ki se tako glasi: „Ako hočeš biti popoln, pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih; potem pridi in hodi za menoj!“ Potem: „Če hoče kdo priti za menoj, naj se odpove samemu sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj.“ Ravno tako: „Če kdo pride k meni in ne zapostavi svojega očeta in matere in žene in otrok in bratov in sester, vrh tega tudi svojega življenja, ne more biti moj učenec. In vsak, kdor je zapustil hišo ali brate ali sestre ali očeta ali mater ali ženo ali otroke ali njive zaradi mojega imena, bo prejel stokratno in dobil v delež večno življenje.“ Isto se ponavlja v vodilu od l. 1221 in izrazito z bulo potrjenim vodilom od l. 1223.

Bratje so se torej odločili vsestransko zadostiti zahtevam, ki jih Zveličar apostolom in vsem k evangeljski popolnosti poklicanim učencem postavlja. Če so frančiškani tem najvišjim zahtevam morali zadostiti, potem so morali samo ob sebi razumljivo tem bolj ostalim navodilom evangelija. Zato je Frančišek po pravici imenoval svoje sobrate „evangeljske može“.

Toda s tem, da je brate zavezal k življenju po evangeliju, še Frančišek ni bil zadovoljen. Že l. 1212 je delal na ustanovi ženskega reda, reda ubogih sester ali klarise. Tudi te je zavezal, v kolikor je to šlo, po vzgledu in navodilu bratov evangelij izpolnjevati. Prvotno navodilo (formula vitae), katerega je za nje postavil, vsebuje samo eden stavek, ki pa mnogo pove: „Ker ste po božjem navdihu postale hčere in služabnice najvišjega Kralja, nebeskega Očeta in ste se s Sv. Duhom zaročile s tem, da ste si izvolile življenje evangeljske popolnosti, bom za vas skrbel ter prav posebej za vas se potrudil. Obljubim, da bom to vedno delal sam ali pa po mojih bratih, kakor to za nje delam.“

Celo to evangeljskemu možu ni ugajalo. Kakor je sam s svojimi učenci evangelij izpolnjeval ali, kakor je sam vedno dejal, „pokoro“ delal ter pridigal, tako je tudi vključil svetne ljudi obojega spola, ki so po možnosti frančiškansko življenje po evangeliju posnemali, v poseben, tretji red (1221). Kakor trije tovariši in Sv. Bonaventura pišejo, je bilo kmalu veliko mož in žena, ki so pod vodstvom manjših bratov v svojem družinskem krogu „pokoro“ delali in jih je Frančišek imenoval „spokorni bratje“. (Fratres de poenitentia).

(Dalje prihodnjič.)

Po Franciškovih stopinjah.

XI. V naročju smrti.

A li je mogoče, da bi se tak duh, kakor je bil duh p. Lina, mogel kedaj izgubiti v nič? To je vprašanje, ki ga zanikajo tako verni, kakor brezverni ljudje. Ljubeči duh usmiljenega p. Lina! Bil-li mogel on kedaj pozabiti na brezmejno ubožstvo, ki ga je lajšal celo svoje življenje z lastnim pomanjkanjem, s težkimi žrtvami in grenko boleščjo? Čudovita so bila dela njegove dejavne ljubezni!

Celo njegovo življenje, do zadnjega dneva, ki je bil 14. maja 1924. — da, prav do zadnje ure, do poslednje besede, ki so jo mogle izgovoriti njegove ustnice, — ni bilo drugega, kakor eno samo neskončno hrepenenje: pomagati ubogim.

Ko bi bila „naša sestra, smrt“ morala čakati na to, da bi bila p. Lina zasačila v brezdelju, da bi ga bila smela še-le tedaj odpeljati... gotovo, znašla bi se bila v težkem položaju. — P. Lin ne bi bil nikdar zabredel v njene mreže, — p. Lin ne bi bil nikdar umrl! In vendar...

Že več dni se je bojeval z neko zahrbtno slabostjo. Mnogi so to opazili; tudi sam je imel temne slutnje.

Nekaj večerov poprej je postal izredno nežnočuten. Zdelo se je da ga kakor ognjeni zubelj obdaja ljubezen in naklonjenost njegovih varovancev. Smehljaje je priznal ravnatelju zavoda, da ga bo Gospod najbrž prav kmalu poklical k sebi in zahteval od njega račun; zakaj on ga nima več tako rad, ker mu je naklonil preveč veselja tukaj na zemlji. — Preveč veselja — p. Linu — temu prosjačku božjemu!... njemu, ki je živel vedno le med izvrški človeške družbe!

Dva dni pred svojo smrtjo je bil p. Lin še pri ravnatelju glasbene šole, da bi mu pripravil nekega ubogega, pa nadarjenega učenca. Ravnatelj ga je povabil na obed, toda zaman. Ker se vabilu nikakor ni hotel odzvati, so mu naložili mesa, vina, kruha in olja, da bi ga razdelil med svoje varovance. Ko je s težkim bremenom obložen le polagoma korakal dalje, je opazil ravnatelj, kako trudna mu je hoja, kako drsajoč njegov korak.

Vprav isto je zapazil tudi njegov predstojnik, p. Spada, h kateremu je še prejšnji večer prišel prosit za mašno obleko, ki jo je hotel rabiti naslednji dan pri službi božji v kapelici kartuzije.

„Boste le videli, o. predstojnik, da je to zadnjikrat — boste le videli“, je vneto zagovarjal p. Lin. Predstojnik se je neverno smehljaj, vendar pa ni mogel prezreti njegove velike utrujenosti. Ponudil mu je kozarec najboljšega vina, katerega je p. Lin, kar ni bila njegova navada, zahvaljujoč se sprejel.

14. maja se je p. Lin trudil od zgodnjega jutra do poznega popoldneva, da bi čim lepše okrasil kapelico v kartuziji. Bil je namreč dan žalovanja, dan smrti mlade gospe Laugero, žene vodje zavetišča. In p. Lin hotel s posebno lepo cerkveno slovesnostjo pokazati, kako je v zavetišču vodja splošno priljubljen in spoštovan.

Po solnčnem zahodu se je redovnik poslovil v zavetišču in se namenil v precej oddaljeno kaznilnico. Ko je še v predmestju šel mimo Barill-ove tovarne testenin, se je spomnil, da bi bilo tukaj treba priporočiti nekega delavca, ki ima veliko družino, pa nobenega zaslužka. Zakaj bi takoj sedaj tega ne opravil?

P. Lin je vstopil. Povedal je ime svojega varovanca, zjecljal še nekaj drugih besedi in se zgrudil na tla. Takoj so mu priskočili na pomoč, ga dvignili in položili na posteljo, pa bil je že mrtev — zadela ga je srčna kap.

Resnično padel je na bojni črti, padel kot junak v izvrševanju del usmiljenja. Telésne moči so mu pač popolnoma opešale in umrl bi bil vsled onemoglosti — toda ne, prizadelo ga je v srce radi prevelikega veselja, ki ga je v življenju užival.

Na hiši, kjer je umrl, se dandanes blišči kamenita plošča z lepim napisom pod reliefom, ki predstavlja glavo p. Lina. Oskrbel mu je vse to njegov velikodušni prijatelj, tovarnar Rihard Barilla. Mestna občina pa je določila, da se pot, ki vodi tam mimo, imenuje Ulica p. Lina.

Odkritosrčna žalost je prešinila srca prebivalcev mesta Parme. Mislimo, da ni bilo niti enega, ki se ne bi bil napotil v cerkev Marijinega Oznanjenja, kjer je na mrtvaškem odru ležal p. Lin. Tri dni so ga hodili kropiti. Poteze na obrazu mrtveca so v pokoju smrtnega spanja postale še lepše, še izrazitejše. Zdelo se je, kakor da hoče s svojim lahnim smehljajem še v smrti tolažiti jokajoče in trpeče. „Ah, čemu vaš jok? Saj se mi sedaj bolje godi kakor vam!“

Koliko objokanih, v temno bodočnost zročih oči se je te tri dni oziralo na voščeni obraz parmskega dobrotnika. Matere so prinesle svoje dojenčke, da so se vsaj z njihovimi povoji mogle dotakniti mrtvega redovnika mrzlih rok, da bi tako prejele za nje njegov zadnji blagoslov. Otroci, kakor tudi odrasli, možje in žene, so se dotikali z moleki, s svetimi podobnicami sklenjenih rok svojega mrtvega vzgojitelja, prijatelja in svetovalca. Pritajeno zdihovanje, glasen jok, solze in molitve in krasni vencici majskega cvetja so pričali o ljubezni parmskih meščanov do preprostega redovnika.

Škof Conforti (Konforti) sam je vodil pogrebne svečanosti. Cerkev je bila nabito polna; kar pa ni moglo v cerkev, se je zbralo zunaj svetišča na obširnem prostoru. Vojaštvo je imelo dosti napora, da je vzdržalo red.

Na prižnico je stopil duhovnik Jožef Orsi. Njegova vznešena beseda je ovila najlepši venec okoli glave pokojnega redovnika.

„Ponižni sin asiškega ubožca je potoval skozi edinščino, med zmoto in zlom našega mesta — čist in dobrote deleč kakor solnce, kakor voda, o kateri pravi serafinski očak, da je koristna in ponižna in dragocena in čista.“

„Velikanske množice, ki so se danes zbrale okoli te krste, predstavljajo gorje našega mesta v zadnjih tridesetih letih. Prišle so iz vlažnih podzemskih stanovanj, iz temnih kleti; prišle so iz bolnišnic in jetnišnic; prišle so celo iz krajev greha in sramote. Vse stoji in strmi z objokanimi očmi na svojega prijatelja in tolažnika. Vsi ti so žive priče, da je sredi bridkosti in nadlog, sredi hudobije in greha hodil blagoslov, odrešenje in mir deleč. Njegove roke so ostale čiste; njegova čistost nas gane še bolj ko njegova brezmejna dobrota.“

„V imenu vseh teh ti, o p. Lin, izrekam brezmejno zahvalo! Tvoje telo bomo sicer izročili materi zemlji, tvoj spomin pa ostane — to ti prisegamo — vekomaj blagoslovljen med nami!“

Kakor mogočna reka, tako so se ljudske množice vile skozi mesto Parma, spremljajoč duhovnega sina sv. Frančiška Asiškega k večnemu počitku. Nihče ni osebno vabil, noben poziv ni izšel na prebivalstvo, da naj se pogreba udeleži, pa vendar — nikdo ni manjkal.

Sprevoda se je udeležil tudi neki vseučiliški profesor.

„Tudi vi tukaj?“ ga je nagovoril nekdo. „Tudi vi korakate za krsto onega ubogega p. Lina?“

„Ne p. Lina,“ je odgovoril visokospoštovani mož, „ampak sv. Frančiška. Zakaj tu in tam se sv. Frančišek zopet in zopet pojavi.“

Takega pogreba so deležni samo junaki. V pravem pomenu besede junak je bil tudi p. Lin, in sicer junak krščanske ljubezni. Iz vseh oken je deževalo cvetje na njegovo krsto. Bledi, trpeči obrazi so izražali silno skrito žalost nad izgubo ubogega redovnika. Bogati in ubogi, plemeniti in preprosti, osiveli starčki in živahna mladina, vsi so resno zamišljeni sklonili glavo, ko je p. Lin v mrliški krsti počivajoč potoval svojo zadnjo pot.

P. ROMAN:

Na potih brezdomca.

Povest delavca.

Blaž sam ni vedel kako je prišel tisti večer domov. Kakor v omotici je prispel do pristanišča, skoro mehanično je kupil vozno karto, med potjo se ni za nikogar brigal, z nikomur govoril, bil je svet zase. Odprlo se mu je tisti dan novo življenje do tedaj povsem nepoznano. Kakor je preje skoro strastno zagovarjal svoj socialistični katekizem poln sovražstva in neizprosne razrednega boja, enako je sedaj pošten kakor je bil in preprostega plemenitega srca, gorel za ta novi svet, za to državo božjo na zemlji.

Ob šumenju vode, ki se je umikala z nevoljo izbočenim stenam parnika in enakomernem topotanju strojev je Blaž slonel ob ograji in mislil nazaj, in še bolj mislil naprej v bodočnost. Pri tem je nehote segel v notranji žep, še enkrat vse pregledal in preudaril, da bo stari Tauroch brez dvoma močno zadovoljen z njegovim delom.

Kako čudno se vije njegovega življenja pot. Rojen tam daleč nekje proti jugu, sirota, tujina in težko delo, leta brezdomstva, celo kratke brezposelnosti, dovolj dolge, da je okusil vso bridkost in nato nov dom tako ljub, tako lep, tako domač.

Pred očmi je vstala Taurochovina. Ponosna hiša, tisti večer, ko je pred dobrim pol letom v zgodnji spomladi prišel v to hišo, v to dvojno, trojno, četvero pomlad: Greta, Žanet, Marija — ali ni to pomlad — vsa vesela, vsa polna smeha, polna božajoče vedrosti in še pomladni vetrovi Rena in tople zemlje opojni vzduh, to je bila četverna pomlad tedaj.

Marija — ali ga ljubi? Tako resna je, tako dostojanstvena, in vendar njen smeh, njene radostne oči, kadar govori z menoj. In Žanet? Ali ni rekla zadnjič sestri, imele so majhen prepirček, on je le konec ujel in svoje ime ter še, da gre za sestro v samostan. Bog sam vedi, kaj so imele. Ko pa človek nikoli pravega ne ujame. Žanet je lepa in kako globoke oči ima in srce kot zlato. Kako reže ljubi in če le malo poprosi za kakega popotnega — on ve kaj to pomeni — Žanet se zmeraj oglasi: bom že dala...

In Greta — njen smeh je kakor padajoče živo srebro, njena vedrost kakor solnce in da ga ima rada, to Blaž ve. Ve dobro iz njenih porednih vprašanj, ve dobro iz njenih žametnih oči, ve dobro iz njene nežnosti in pozornosti.

Hipno se domisli starega Taurocha oni nedeljski popoldan v vinogradu. Kako, da se je celo temu ponosnemu kmetu srce odprlo do njega brezdomca! In kako je tedaj toplo govoril in tako možato. Pavlu postane mehko pri srcu. Kako lep dom bodo imeli. On lahko prične še poleg kmetije, katero bi vodil Tauroch, z mizarskim podjetjem, ko ga pa tako veseli. Tauroch vem, da ne bi nasprotoval. In poleg njega Greta — tako sveža, vsa mlada, vsa ljubka. In pozneje otroci — — —

Blaž je tako razmišljen v to živo sliko pred seboj, da je na vse pozabil. Tedaj ga prebudi iz tega sna krepak glas kmeta-soseda, ki ga pozdravi in povabi na čašo piva v obednici parnika. Blaž bi najraje odklonil, pa ve, da utegne sosed zameriti, zato se prijazno zahvali in obljubi, da pride takoj doli.

Glava mu je vroča, srce nemirno. Pred očmi mu vstane poleg Gretine postave, slika P. Evgena, njegov glas oživi in ga zopet razpali. Vidi ga sklonjenega pred oltarjem v kölnski katedrali, vidi ga kako stopa po samostanskih hodnikih. In še te oči, ah te njegove oči, tako dobre in mirne in tako gospodovalne, da je pred njim kakor otrok. Nemir raste in ves poln neugodja gre v obednico na povabilo kmeta-soseda.

Kmet sprašuje, Blaž odgovarja. Po kaj, čemu in kako, da je bil v Kölnu. Da ga je gospodar poslal po svojih poslih, češ, da se ne čuti tako krepkega, da bi v enem dnevu vse to opravil. Sicer pa da žito dobro kaže in da se bo dalo spraviti v denar. Köln je pač krasno mesto, le škoda, da si vsega ne more tako ogledati kakor bi rad. — V takem in podobnem pogovoru je Blaž prebil ostali čas na parniku do svoje postaje. Pozno v noč je parnik pristal, s kmetom sta se poslovila in odšla vsak po svoje konje.

Vožnja v hladnem nočnem zraku je Blažu dela dobro, četudi ga tisti čudni nemir ni hotel zapustiti. Še enkrat je dodobra vse premislil: Marija, žanet, Greta — p. Evgen — današnji vtisi — razgovor visoko gori v zvoniku. In še poslednje — nov dom in v njem Greta — — — Prevzelo ga je toplo čustvo in istočasno ali komaj hip za tem se je oglasila naravnost blazna bolečina. Siloma je potegnil za vajeti, da so konji tresoči se obstali kakor ukopani.

„Ali sem bolan, ali le sanjam — kaj le mi je? Skušal se je pomiriti, toda neprestano je pred njim vstajalo dvoje oči — P. Evgen in še dvoje — Greta s solzami na licih, tako nežna, tako dobra, kakor pomlad in živa sladkost.

P. Evgena glas visoko gori nad velemestom: — — — da božja pota vsakemu človeku svojo pesem pojo — — morda ne vso sladko in božajočo, pač pa človeku, poedinemu odgovarjajočo — — —

Gretin glas: Jaz Te ljubim, Ti mojega življenja jasna zvezda, Ti sladkost mojega srca.

Glas Nevidnega v Blažu, ki trepeta: Duh veje kjer hoče. Jaz kličem visoke in odlične in kličem preproste in delavnih rok. Jaz kličem ob rani zori in kličem pred dvanajsto uro. Jaz kličem pod zemljo in nad zemljo — — —

Blaž je privozil na dvorišče. Hlapec že čaka. Ob njem Greta v soju medle vozne svetilke nad vse lepa in mikavna. Tako drobna je videti in potrebna opore.

Greta posveti Blažu v lice, ki je strašno blede. Oči so kakor izgubljene. S strahom, ki trepeta od pritajene skrbi, ga vpraša kaj mu je?

„Ah, nič! Sam ne vem. Tega ni mogoče povedati. Nič ne vprašujte!“ Njegov glas je trd, odbijajoč.

Preko Gretinega lica spolzi solza in za njo druga in tretja. Brez besede, brez ugovora mu sveti do družinske sobe, kjer ga čaka stari Tauroch z Marijo in Žanet.

Kratko in jedrnato pove in razloži Blaž svojemu gospodarju, kako je opravil v Kölnu. Tauroch se zadovoljno muza in niti ne opazi njegovega bledega lica niti ne vprašajočih pogledov treh sester. On vidi pred seboj le razgrnjene račune in Taurochovino vso mogočno in bogato — z naslednikom, ki je mož vreden tega imena. Zato se mu lice smeje, zato ne vidi ničesar, kar se godi krog njega.

Blaž se proti svoji navadi kmalu poslovi češ da je truden. Tauroch mu še naroči ko je že med vrati: „Mi smo že odmolili, ti opravi sam!“

Blaž odgovori sunkoma: Bom, bom, kratek presledek in že odmevajo na zgornjem hodniku njegovi koraki.

Za njim odide Tauroch, tri sestre so same.

Marija in Žanet gledata Greto, ki nema sedi v kotu in ima objokane oči.

„Marija: „Pa kaj je vendar Greta? Govori vsaj, da človek ve pri čem je? Marijin glas je nestrpen, v njem trepeta poleg skrbi tudi odmev ljubosumnosti, sicer globoko v srcu zatrte, pa vendar ne brez grenkosti.“

Greta dvigne svoj obraz, v kotech za vekami se lesketajo še neizjokane solze, in mirno odgovori: „Vprašala sem ga, kaj mu je in zakaj je tako bled, pa mi je le rezko dal odgovor, češ da sam ne ve in naj ga pustimo v miru. Še nikoli ni bil tak in vendar smo tako dobre z njim. Če navsezadnje hoče od nas, ker je morda v Kölnu novo in boljše službo dobil — —?“

Ta zadnji stavek je Greta le s težavo izgovorila, je bolj vprašanje obem sestram, kot odgovor. In nato nevdružno zaihti. Tiho, brez glasu se ji stresajo ramena.

Žanet in Marija sta onemeli. Žanet je za spoznanje prebledela, potem pa je stopila k sestri, vzela njeno krasno glavo med svoje dlani in jo pričela tolažiti. Lice ob licu, ji je bolj šepetala kakor govorila, da Blaž pač ne bo odšel od hiše, saj vendar vidi, kako ga ima oče rad in še nekdo, ki je zanj celo veliko, veliko več kot oče.

In Greta najmlajša, ta otrok vpraša otroško - zaupno med solzami in rahlo zarjo upanja: „Ali misliš, Žanet, da on to ve?“

Žanet Greto še bolj tesno objame, in ji reče trikrat zapored: On ve, seveda ve, zelo dobro to ve, le meni verjemi.“ Ker pa se Žanet boji, da se ne bo mogla več premagovati in kazali tako mirno, poboža Greto še enkrat po licu in ji pravi kot mati otroku: spat pojdi — jaz grem tudi.

Greta je kmalu zaspala.

Žanet pa je čula, in v belo čipkasto blazino so padale solze od povedi.

(Dalje in sklep prvega dela prihodnjič.)

Ce hočeš na stara leta v miru uživati pokojnino, kakor jo dobe državni in mnogi zasebni uslužbenci, zavaruj se pravočasno za starost in onemoglost!

Najlepsi cvetovi iz serafinskega vrta.

Ljubi tudi dušo svojega bližnjega!

Vzvišenost ljubezni do duš.

Ni treba, da bi na dolgo in široko razlagal, kaj je ljubezen do duš. Dobro veš, da ta ljubezen išče in uporablja najbolj primerna sredstva, ki pospešujejo čast božjo s povečevanjem duš. „Ako ljubimo, hočemo rešiti dušo, ki jo ljubimo, to se pravi, tej duši hočemo tudi za ceno svojega življenja dati: resnico v veri, moč v milosti, mir v odrešenju, slednjic Boga, ki ga spoznamo, ki ga ljubimo, ki mu služimo“ (Lacordaire).

Sv. Frančišek Sal. pravi: „Gorečnost je ljubezen, ki plamt, ali, boljše povedano, plamen, ki v duši gori.“ Resnično, v kolikor se bratska ljubezen ozira na telo, se imenuje dobrodelnost. Če se pa ozira na dušo, z namenom, da jo posveti, se imenuje gorečnost, apostolat. Gorečnost je torej najlepša plat ljubezni, ki v prvi vrsti skrbi za bližnjega dušo in njene večne koristi. O gorečnosti lahko trdimo, da je za dušo to, kar je pobožnost za krščansko življenje. Če je ljubezen dragocen kamen, je gorečnost njegova sijaj; če je ljubezen podobna dragoceni cvetlici, je gorečnost podobna cvetu, čigar prijeten vonj razveseljuje nebo.

Pa presodi sam vzvišenost gorečnosti. Nihče ne bo tajil, da je zelo častno, a tudi koristno, če kdo znanstveno preiskuje moči in sile prirode ter jih izrablja sebi in človeštvu v prid. Toda ali ni neprimerno bolj častno, če damo Bogu duše, katerih zadnja je neizmerno več vredna kot vesoljni svet?

Pomisli, kako občuduje nebo samo delovanje gorečnosti, ko vzkliska polno radosti: „Kako lepe so noge oznanjujočih mir, oznanjujočih dobro!“ (Rim 10, 15.)

Moj Bog, napolni mojo dušo s pravo gorečnostjo!

Sklep. Marija, s tvojo pomočjo sklenem, da bom danes večkrat obudil dejanje ljubezni.

„Koliko sreča in kolika čast, da hoče Bog po nas toliko ubogih duš odtrgati grehu in jih pripeljati nazaj k življenju milosti.“ (sv. Frančišek Sal.).

Vir in hrana ljubezni do bližnjega je sv. Duh.

Potrebno je, da spoznamo vir, ki iz njega prihaja prava gorečnost. Vir gorečnosti je Sv. Duh sam. Ali ni Sv. Duh istobitna ljubezen Očeta in Sina? Ali ni na binkoštni praznik užgal s svojo ljubeznijo srca apostolov? Ali ni teh, nekdanj tako slabotnih, tako boječih mož preustvaril v reševalce duš? Ali ni vsepovsod prižgal, netil in krepil ta božji plamen gorečnosti in apostolata? O Sveti Duh, koliko čudežev si v teku stoletij dovršil v tem oziru! Koliko jih delaš še vsak dan! Če pa je Sveti Duh vir resnične gorečnosti, je jasno, da bo tvoja duša toliko bolj goreča, kolikor bolj jo bo prevzela njegova božja moč. Ali ne zavisita toplota in luč ognja naravnost od žareče vročine njihovega ognjišča?

Sv. Duh pa bo napolnil tvoje srce v toliko, v kolikor boš samega sebe premagoval, si odpovedal, se posvečeval. Saj je duša bolj ali manj sveta, kakor jo je že bolj ali manj popolno vzel v posest sveti Duh, čigar božjemu navdihovanju je sledila. Prihaja k tebi v isti meri, kakor si že večkrat in pristrčno molil. Ali ni božji Odrešenik dejal: „Prosrite in se vam bo dalo, iščite in boste našli; trkajte in se vam bo odprlo“ (Lk 11, 9.)? ... Kako velika je moč molitve, ki nagne Sv. Duha, da pride k nam!

Sv. Duh pride v tvojo dušo v isti meri, kakor si že često in vredno prejel svete zakramente. Ali ne veš, da se razlije v dušo pri vsakem

vredno prejetem zakramentu in posebno še pri svetem obhajilu obilica milosti Sv. Duha. „Zakramenti so,“ pravi sv. Frančišek Sal. „prelivi, po katerih takorekoč Bog k nam prihaja.“ Posvečevanje samega sebe, molitev, zakramenti so glavna sredstva, s katerimi si množimo in uživamo svojo gorečnost.

Z odpovedjo in občevanjem z Bogom ljubezni si pridobi srce tisto dobrotljivost, usmiljenost in ljubezen do bližnjega, ki si srca prej osvoji kakor še tako lepe besede, in ne samo src, ampak tudi duše.

Sebe posvečavati, potopiti se v ljubezen, vedno združen biti z Bogom, ki ga ljubimo, življenje preživljati v občevanju z njim — tako moramo apostolat umevati.

O moj Bog, daj, da se bom vedno vredno posluževal teh sredstev, da me bo moč Sv. Duha vedno bolj in bolj prepojila, da bo moje srce popolnoma plamtelo v gorečnosti za duše.

O Jezus, iz čiste ljubezni in samega usmiljenja si ustvarjaš med dušami spomenike tvoje neskončne dobrote. Za to potrebuješ popolnoma preproste duše, ki se prepuste brez vsakega pridržka in odkritosrčno tvojemu vodstvu.

Ti, božje Solnce ljubezni, si razlil svoje žarke najprej iz križa, sedaj jih razlivaš po daritvi sv. maše čez vesoljni svet. A premalo ti je, da bi samo ti izžareval solnčno toploto. Zato obrazuješ in oblikuješ mnogo drugih duš, da postanejo spomeniki tvoje ljubezni in tvojega usmiljenja.

Ker tako čudovito ljubiš grešnike in ker hočeš kakor solnce samo sijati in sijati ter reševati duše, in ker osebno ne moreš več trpeti, zato si upodabljaš duše, da bi postale mala solnca. Samo stvari so, samo slab odsvit tvoje veličasti. Toda mala solnca naj bodo, ki svetijo s svojo ljubeznijo in ti pomagajo, da se svet ne bo potopil v močvirju svojih grehov in strasti. S svojo svetlobo naj kličejo usmiljenje božje na grešni svet.

O Jezus, daj, da bom tudi jaz tako solnce.

Sklep.

O Marija, trdno sklenem, da bom med obiskovanjem najsvetejšega Zakramenta razmislil besedo Gospodovo, ki je dejal:

„Po navdihovanju in razsvetljevanju Svetega Duha postanejo duše viri milosti za druge“ (Msgr. de Ségur).

P. HUGOLIN:

Kako se lahko lepo pripraviš in zahvališ za sv. obhajilo brez molitvene knjižice.

Navadno v ta namen uporabljáš dobro molitveno knjižico, bereš iz nje obhajilne molitve in jih skušaš občutiti v svojem srcu. Toda zima prihaja in ž njo tudi tema in mraz. Težko je večkrat bodisi vsled pomanjkljive razsvetljave v cerkvah, bodisi vsled od mraza premrzlih rok držati v rokah molitveno knjižico in brati iz nje. Zato ti podajam tu kratko navodilo, kako se lahko lepo pripraviš in zahvališ za sv. obhajilo brez molitvene knjižice. To ni prav nič težkega.

Obudi dejanje vere, ponižnosti in kesanja ter dejanje upanja, ljubezni in hrepenenja.

Te vaje so obenem odgovor na vprašanja: Kdo prihaja k tebi? H komu hoče priti? in Zakaj hoče priti?

Kdo prihaja k tebi? — Jezus. Kdo ti to pove? Vera. Jezus je namreč pri zadnji večerji vzel kruh v svoje roke, ga blagoslovil, rekoč: To je moje Telo. Kar Jezus reče, je več ko gotovo. Moj razum, moji čuti se lahko motijo, Jezus se ne more motiti. Recí torej: „O Jezus, trdno verujem, da si v presv. Zakramentu resnično pričujoč. Za to vero sem pripravljen tudi umreti, če bi do tega prišlo. Pred te torej poklekнем in te molim; tebe, ki si ustvaril nebo in zemljo; tebe, pred katerim angeli trepečejo in te molijo; tebe, ki boš tudi moj sodnik. Z apostolom Tomažem padem pred te in kličem: „Moj Gospod in moj Bog!“

H komu hoče Jezus priti? K meni nevrednemu grešniku. Ponizaj se toraj. Kaj bo storil kmetič, ako pride v njegovo siromašno hišo sam kralj na obisk? — Menim, da bi zdrknil na kolena in zaklical: Odkod meni ta čast? Jezus, ki prihaja k tebi, je mogočnejši kot kralj. Recí toraj s stotnikom v evangeliju: „Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho, reci le besedo in moja duša bo zdrava.“

Kaj ne, žal ti je, da si razžalil tvojega Gospoda in Boga? Ko je zgubljeni nazaj prišel k očetu, obžaloval je svojo nespamet; ne radi tega, ker je prišel v nesrečo, marveč zato, ker je žalil tako dobrega očeta. Glej, v spovedi ti je Bog odpustil vse grehe in sedaj sam prihaja k tebi. Obžaluj tedaj še enkrat vse grehe in naredi trdne pa praktične sklepe.

Zakaj hoče Jezus k tebi priti? Ker te ljubi in te hoče osrečiti. Zaupaj torej vanj, ne boj se ga. Ko je še bival na zemlji, je bil silno ljubeznjiv in usmiljen, zlasti do siromakov in grešnikov. Zaupaj, tudi tebe ne bo zavrgel, marveč pomagal ti bo in te ozdravel, saj sam pravi: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, jaz vas bom pokrepčal.“

Če je pa Jezus tako dober, moraš tudi ti njega vzljubiti; radi tebe je ležal v jaslíh, radi tebe visel na križu. Povej mu torej, da ga ljubiš; da ga ljubiš iz celega srca, bolj kakor katerokoli stvar na zemlji. To ljubezen pa pokaži s tem, da zanaprej vestno spolnuješ njegove zapovedi.

In sedaj odpri svoje srce in reci: „O Jezus, pridi v moje srce! Kakor jelen po mrzli studenčnici, tako hrepeni moja duša po tebi. Ne mudi se, pridi in ostani v meni!“

Zahvala.

Jezus biva sedaj v tvojem srcu. Najblažji trenotki! Prosi ga milosti, ki so ti najbolj potrebne. Hočem ti povedati, kako se brez knjžice lahko tudi zahvališ. Vprašaj se: Kdo je Jezus in kdo sem jaz? Kaj je Jezus storil zame, kaj sem jaz storil zanj? Kaj tirja Jezus od mene, kaj pričakujem jaz od njega?

Kdo je Jezus? Sin živega Boga, Stvarnik nebes in zemlje, neizmerni Bog, gospodar vesoljnega stvarstva — moj sodnik. — In jaz, kdo sem jaz? — Ubogi črv, ki leze po zemlji; grešnik sem, ki trepetam pred večnim Bogom. In vendar je ta neizmerni, sveti Bog prišel v moje srce. V ponižnosti in svetem veselju te molim, o gospod Jezus. — Ker te pa ne morem dosti dostojno moliti, prosim vse svetnike in angele, zlasti pa ljubo Mater božjo, naj mi pomagajo Jezusa moliti, ljubiti in častiti.

Kaj je Jezus storil zame? Ležal je v jaslíh, prenašal mraz in pomanjkanje, živel siromašen in zaničevan, zadostoval za moje grehe na oljski gori, na križevem potu, na Kalvariji, kjer je v najhujših boleči-

nah izdihnil svojo dušo. Vse to je trpel, ne ker bi moral, ampak ker je hotel — iz čiste ljubezni. In sedaj ti ponuja v sv. obhajilu svoje lastno meso in kri v hrano. Več ne more dati. Zahvali ga tedaj iz dna srca in prosi zopet Mater božjo in vse svetnike, naj ti pomagajo spodobno zahvaliti se.

Vprašaj se sedaj: Kaj sem pa jaz storil za Jezusa? — Vedel si, kako strašno Jezus stуди greh, kako ga žališ z vsakim prostovoljnim in zavednim grehom. In vendar si grešil. Bolj si ljubil svet, kakor Jezusa. Zaslužil si, da te Jezus zavrže; pa te ni. Odpustil ti je grehe in prišel v tvoje srce. Kaj ne, da boš zanaprej bolj pazen?

Kaj tirja Jezus od tebe? V sv. obhajilu ti da na znanje, da se varuj onega greha, v katerega si že tolikokrat privolil, in da se potruдиš za to ali ono čednost, za to in ono dobro delo, da zopet kmalu prideš k obhajilni mizi. „Da, ljubi Zveličar, vse to hočem storiti tebi za ljubo. — Ako boš ti spolnoval božjo voljo, bo tudi Jezus rad uslišal tvoje prošnje.

Česa pa naj prosim ljubega Jezusa? V sv. obhajilu imaš nekako oblast nad njegovim Srcem, prosi tedaj pred vsem, da ti Jezus podeli milost stanovitnosti v dobrem; prosi, da te Bog varuje smrtnega greha, ti pomaga v stremljenju po krščanski popolnosti in ti podeli srečno zadnjo uro. Prosi ga milosti za vse tvoje drage; ne pozabi pa priporočiti mu zadeve sv. cerkve, misijone, zedinjenje vzhodne cerkve z našo, spreobrnjenje grešnikov, brezvercev, nadloge siromakov, bolnikov, vdov in sirot. Če so odpustki, moli za nje.

Glej, ako na ta način prejmeš sv. obhajilo, tedaj smeš upati, da se bodo tudi tebi izpolnile besede Jezusove: „Kdor jé od tega kruha, bo živel vekomaj!

P. KRIZOSTOM:

Lilije božje ljubezni.

Prizor iz Frančiškovega žvljenja.

OSEBE:

Oče Frančišek, Brat Rufin,
Brat Leon, Brat Masej,
Ignacij, trgovec.

Prizor se vrši na sveto noč leta 1225., devet mesecev pred Frančiškov^o smrtjo, blizu Fonte Kolombo v gozdu pred borno Marijino kapelico, ki so jo Frančiškovi sinovi za silo postavili.

IGNACIJ (pride; oprezno se ozira na vse strani). Tu je torej kraj milosti. Tu žive mehki zvoki, tu drhte in kipe — — — v toplih pramenih se mi vsipljejo v preplašeno dušo. — Ti blažena kapelica, moje oči so zasolzene od tvoje bele nedolžnosti, zameglene so od kadila, ki se ovija tvojih sten. Nemirne so moje oči in zbegana je moja duša — — — Marija Angelska, pomagaj mi v teh svetih trenutkih! (Stopi bližje h kapelici.) Za temi zidovi žive tedaj lilije, tiste lilije, ki so omamile moj razum s svojim opojnim vonjem in omehčale mojo trdo voljo — — — (Vijola v kapelici zatrepeče glasneje. Ignacij zajoka.) Ve lilije, s srebrno lučjo ožarjene, vidim vas, kako plavate v svetonočnem miru. Prišel sem, da preustvarite

volka v jagnje — — — Lilije, božje lilije, kako toplo želim stopiti v vaš nedolžni hram, a ne upam, ne upam, ker nisem lilija — — — Moj korak bi užalil mehke zvoke vaših neomadeževanih duš. — Brat Rufin, brat Masej, brat Leon, vi nedolžni cvetovi, oskruniti sem vas hotel, a vi ste kakor angeli — in oskrunjenje je padlo name — — — kako naj pričakujem od vas usmiljenja? (*Si pokrije obraz s plaščem, a se naenkrat zdrzne in vzklikne poln upanja.*) Oče Frančišek, ti žarna luč, ti lilija-kraljica med lilijami, tebe se moja hudobna roka še ni dotaknila — vsaj ti se me usmili! (*Se umakne. Vijola trepetaje pojema in utihne.*)

Skozi kapeličina vrata pridejo prav počasi brat Rufin, brat Masej, brat Leon in oče Frančišek.

LEON (*ognjevito*). Oče Frančišek, glej, tu sem mi je zaželela nocoj duša z neodoljivo silo, tu sem v družbo sester zvezd, v objem brata vetra, tu sem pod to drevesce, da mi ožive zlati spomini na jasne ure, da mi vzplamti srce v topli ljubezni do Gospoda, ki je stopil v mrzli noči na svet, da nam razodene svojo veliko ljubezen.

RUFIN. Tudi moje srce je hrepenelo po tej uri.

IGNACIJ (*se prikaže izza grmovja in zašepeče*). Aj, to ste torej, to ste torej — — — Blažena nebesa! (*Se zopet umakne in posluša za drevesom Frančiškovo pogovor z brati.*)

MASEJ. Čudovito veselje mi vliva v srce sveta božična skrivnost.

FRANČIŠEK: Prav imaš, brat Masej. — Sveta božična skrivnost, kako preustvarjaš naša uboga srca, kako jih dvigaš k viru vse lepote in dobrote. Kaj bi bilo vse naše hotenje, vse naše delo brez tebe, Gospod?! (*Se potopi v kratko premišljevanje.*) — Bratje, spomini so mi odvihrali skozi zimo in vihar dve leti nazaj, ko sem še v vsej telesni moči obhajal z vami sveto noč v gozdu blizu mesteca Grečo. Ali se spominjate, bratje?

BRATJE. Seveda, oče.

RUFIN. Tako jasnobelih spominov ne more izbrisati sila neviht.

MASEJ. Kako veselo se mi smeje duša ob misli na ono čudovito noč.

LEON. Oče Frančišek, ti si slab. Zakaj ne sedeš?

FRANČIŠEK. Res, le sedimo! (*Sede na nizko klopico. Bratje posedejo po tleh.*)

LEON. Ah, oče, moje srce je polno slutenj in sanj, polno svetega pričakovanja na nekaj velikega, nedopovedljivega — — — Šlutim, da bomo doživeli nocoj sveto noč, polno sladkega čara, kot pred dvema letoma...

RUFIN. Brat Leon, ali meniš, da se bo odprlo nebo in da bo stopilo rajsko Dete med nas ter nas objelo s svojimi drobnimi ročicami, kot ono blagoslovljeno noč?

MASEJ. In ž njim bo stopila med nas božja Mati Marija in njen deviški ženin?

LEON. Da, to mislim. In morda se bodo spustili angelčki božji z zvezdnih višav ter zapeli ono sladko himno o miru, ki mi zveni še vedno v duši in prevzema celo moje bitje. — O da bi nas obiskal Jezus s svojo ljubeznijo!

RUFIN (*vroče*). Da bi nas obiskal!

MASEJ (*počasi*). Da bi nas obiskal!

FRANČIŠEK. Da bi nas obiskal, o bratje? Ali ne stoji Gospod sredi med nami? Videl nas je, kako smo ubogi — in stegnil je svoje roke ter

nas objel z večnim objemom; dvignil nas je iz prahu ničevosti na tron dostojanstva in slave. Dal nam je v roke žezlo moči, okrog vratu nam je obesil verižico plemstva, na glavo nam je posadil kraljevo krono — — — Jezus — Bog je postal naš brat. — Sinovi, strmite in jokajte, veselite se in se čudite, zakaj mi borni, mali najnevrednejši izmed ljudi, mi smo — kralji. O bratje, kako si razlagate to Gospodovo ljubezen?

RUFIN. Jaz slutim v sebi skrivnost in srce mi želi vračati ljubezen za ljubezen — a slab sem, oče.

MASEJ. Nevreden sem te kraljeve časti in duša mi joka, ker sem tako nehvaležen božji dobroti.

FRANCISEK (*Leonu*). In ti, ovčica božja, kako meniš ti?

LEON (*tiho*). Menim, da nas Jezus preveč ljubi.

FRANCISEK. Sinovi moji, Gospod vam je navdihnil te misli; lepe so in svete, ožarjene od luči božje modrosti. — Bratje, vse širno vesoljstvo plava na valovih božje ljubezni. Ko je Stvarnik izročil prvega človeka tem božjim valovom, je bil oblečen v same bele lilije nedolžnosti. Greh pa je izpil življenski sok tem srebrnim cvetovom, da so žalostno zveneli. Plaval so od tedaj izsušeni po božjem morju, dokler ni padla nanje iz neba rosa božjega usmiljenja ter jim vrnila izgubljeno življenje milosti. — O hlevček betlehemski, ti srečni, presrečni! O sveta božična noč! — Gospod nas je obiskal tedaj prvič; a zdaj nas obiskuje dan na dan, uro za uro. Kadar zacinglja zvonček na samostanski porti, vedno stoji pred vrati Gospod — vzel je nase podobo siromaka — in prosi miloščine, prosi dušne in telesne pomoči. Glejte, bratje, tudi v tem je skrivnost.

LEON. Da, sleherni dan nas obsiplje Jezus z biseri in milostmi; ena milost je večja od druge, drugi biser dragocenejši od prvega, a v primeri z božjo lučjo je vendar vse tako majhno in borno.

(Dalje prihodnjič.)

P. ROMAN:

V ledu in snegu k umirajočemu.

Spomini sahalinskega misijonarja.

To menda veš kje leži otok Sahalin?"

„Tako približno že — če mi pa orišeš, mi pač ne bo škodilo.“

Tako sva se razgovarjala precej visoko v Nemčiji ž že nekoliko osivelim patrom Agnelom.

P. Agnel — Jagenjček — skoro ni zaslužil tega imena. Bil je namreč precej visokoraščen mož, skoro lepega moškega obraza, le oči so dobile vsled dolgega bivanja med Japonci nek poseben poševen izraz. Sprva sem mislil, da se le meni tako zdi, pa so drugi istotako opazili, da so oči malone poševno urezane.

No, to nič ne de. Po dvajsetih letih težkega misijonskega dela je prišel nekoliko pogledat svoje drage in ljube v domovini in tako sva se midva slučajno našla.

Zvečer sva sedela pri čaši črne kave in se pomenkovala. O vsem mogočem. Naposled pa mi pravi: „Če te zanima ti povem zgodbo, kako sem nekoč na sveto noč bil klican k bolniku, ki je bil 200 kilometrov oddaljen od naše postaje.“

Predvsem moraš vedeti, da leži otok Sahalin, kar pomeni po naše „črno“ med ohotskim in japonskim morjem. Oblike je podolgovate in zaokroženo zleknjene. Od kopne zemlje ga loči na eni strani tatarski zaliv, od druge strani pa ga obliha ohotsko morje. Ves otok preprezati dve vsopredni verigi precej visokih gora, tako da podnebje ni nič kaj milo. Saj si lahko misliš, če je na ohotski strani najbližja dežela Kamčatka. Najvišja temperatura je celih 5° C.

V južnem delu Sahalina imamo mi frančiškani svojo postojanko v majhnem mestecu Toyohari. Na Sahalinu žive namreč Japonci, Tunguzi, Giljaki, Oroši in seveda v pretežni večini zlasti bolj proti severu Rusi.

Mi smo imeli svojo postajo predvsem radi Japoncev, ki se sicer resnic naše vere počasi oklenejo, ampak so res zvesti in globokoresni katoličani.

Takole na sveti večer je šlo in pollaščala se me je neka čudna bridkost in otožnost, mogoče domotožje. Neko dobro srce mi je poslalo daleč tja za Sibirijo prav ličen posnetek našega samostana in božjepotnega svetišča pri sv. Ani v Gornji Šleziji. Tisti večer kar oči nisem mogel odmakniti in spomini so prihajali, šepetali že davno pozabljene tople besede in odhajali. No, na sveto noč vsak sme postati malce otroka.

Tedaj nekdo potrka na moja vrata in ves presenečen odpre: pred menoj stoji Jišo, krepki in skrajno odporni poštni sel ter mi molče ponudi brzojavko. Ves nervozen odpre in berem: „Leon bolan. Prosim za sv. mašo.“ Dominik.

Leon je bil poprej uslužben pri japonski policiji, nato je postal delovodja v neki papirnici in sicer v kraju Maoka, ki je bila dvesto kilometrov oddaljena od Toyohare.

Veš, da sem se prestrašil. Ker sem slutil, da je za temi črkami tudi nema prošnja za zakramente umirajočih. Zakaj na Sahalinu nismo prejeli brzojavk za prazno malenkost.

In še po vrhu tega 200 km. In to v zimi po teh neizmernih puščavah, kjer lahko vsak hip zadivja vihar in nas zamede — do spomladi. Prav tisto zimo običajni zimski viharji še niso nastopili, pač pa je bilo pričakovati da vsak hip prično svoj divji ples.

Toda, kaj sem hotel. Če je nevarnost tu, noben izgovor ne pomaga. Odločil sem se, da zjutraj po maši odidem.

Komaj sem na sveti dan vstal, sem že začutil, da se pripravlja k snežnemu viharju. Ono značilno medlosivo nebo in sunki vetrov, ki so od časa do časa trkali na okna. Med mašo pa naenkrat začujem rjovenje, ki se stopnjuje do nezaslišane groze in sneg prične padati v divjih vrtincih — vedel sem, da je za tri dni nemogoč vsak odhod. In res: proti poldnevu smo bili že do strehe zakopani v sneg.

Kaj sem pretrpel tedaj, si lahko misliš. Visoko na severu 200 km od mene proč kristjan, ki v smrtnem boju prosi za poslednjo tolažbo in jaz brez moči.

Tretji dan je mestna uprava velela, da se odkoplje 40 km dolga pot od Tyohare do pristanišča Otomari. Šlo je še dovolj hitro, ker je na otoku precej kaznjencev, ki si s pokorščino in lepim vedenjem hočejo skrajšati čas kazni.

Tako sem se zadnji dan v letu lahko odpravil na pot v trdnem upanju, da najdem v Otomari parnik, ki me popelje do Maoke ali vsaj do kakega bližjega pristanišča, da si nekoliko okrajšam težko pot po suhem.

(Dalje prihodnjič.)

Življenje M. Talbota, delavca - tretjerednika.

Sebi je privoščil le najpotrebnejše in najnujnejše. Njegove molitvene knjižice so stare, obrabljene, pogostokrat jih skupaj drži le še drobna vrvica. Lističi, ki jih je rabil za svoje zapiske, je vzel iz delavnice, kjer so jih zavrgli, ker jih niso več rabili. V starem kovčku je hranil svoj največji zaklad. Samo taka prostovoljna odpoved najpotrebnejših stvari nam pojasnjuje dejstvo, da je mogel toliko denarja zbrati in ga darovati v dobrodelne namene. Skrivnost njegove ljubezni je: odpoved, žrtev, pomanjkanje z namenom, da bi drugim pomagal. Kako velik stoji ta mož sredi sedanjega časa, ki je tako ubog ljubezni!

4. Viri njegove moči.

Jasno je, da temelji to čudovito spokorno življenje na skrivnosti, ki dviga človeka nad navadne ljudi. Gotovo je, Talbot je bil vkljub pomanjkljivi izobrazbi mož jasnega, prevdarnega mišljenja. Svojih moči ni nikdar precenjeval, sicer ne bi ostal popolnoma zdrav, do visoke starosti, ki jo je učakal. Prenapetosti ni poznal. Nek gospod, ki ga je poznal 25 let, ga popisuje kot modrega, praktičnega moža, obdarovanega z bistroumnostjo in zdravo razsodnostjo, ki je resničnost in dejanski položaj vedno pravilno presojal. Talbot je bil mož jeklene volje, s prave poti ga ni mogla iztiriti nobena stvar, povsod in vedno je sledil svoji vesti. Toda njegovo življenje je tako edinstveno, da ga ne moremo doumeti samo z naravnimi močmi.

Pogledati in poseči moramo bolj globoko. Saj iz globine njegove duše vstajata dve čednosti, ki nam pojasnita vse: duh molitve in ljubezen do Boga in sicer v obliki, ki ga je oddaljevala od splošnega naziranja, a vendar tako velikanske, da se moramo z vsem spoštovanjem ozirati na mirnega moža v delavski obleki.

Talbot je pravzaprav molil neprestano. Ko je ob dveh ponoči vstal in je svetovno mesto počivalo v globokem spanju, je poletela njegova duša na peruti molitve k Bogu in ta zbranost je trajala nepretrgoma, dokler ni zvečer položil trudno glavo na desko, na kateri je mirno zaspal. Vsak dan je molil mali oficij preblažene Device, rožni venec Brezmadežnega Spočetja in Žalostne Matere Božje. S to molitvijo je združil še celo vrsto manjših pobožnosti. Najbolj pristrčno je častil deviško Mater Božjo in molil presveto Srce Jezusovo. Duhovno branje je bila njegova vsakdanja dušna hrana. Tu je črpal vidno novega duha molitve, milost stanovitnosti in gradivo za bogoljubne pogovore. Vsak četrtek pred prvim petkom v mesecu je premolil eno uro pred izpostavljenim Najsvetejšim, pobožnost, ki jo na Irskem opravljajo pod imenom „Sveta ura“ in ki se je v novejšem času začela širiti tudi med nami.

Pogostokrat so se mu ljudje priporočali v molitev. Pisma, ki jih je prejemal v zahvalo, pričajo, da njegova priprošnja ni bila zastoj. Samo nekatere slučaje hočemo omeniti. Neko noč ga je zbudil glas, ki mu je povedal, naj moli za nekega umirajočega. Storil je to. Drugo jutro je zvedel, da je mož, ki ga je glas imenoval, umrl in sicer ob isti uri, ko je zanj molil. — Rokodelec, ki že 30 let ni prejel sv. zakramentov, je srečal Talbota nek petek zvečer. Začel je govoriti o abstinenci in izjavil, da že več let ni pokusil niti kapljice alkohola. Talbot pretrga pogovor z vprašanjem, kako je z njegovo dušo. Delavec je priznal, da se že trideset let ni izpovedal. Matej ga je odkrito opozoril na nevarnost, ki se v njej nahaja. Njegove besede so delavca tako pretresle, da je šel

naslednji dan s Talbotom k sv. spovedi ter uredil svojo vest. Kadarkoli je izpreobrnjeni rokodelec srečal Talbota, ga je ustavil in se mu vedno iznova zahvalil za njegovo ljubezen. Gotovo ni bil to edini slučaj, kajti Talbot je mnogo izmed svojih tovarišev pripeljal nazaj v cerkev in k miru srca.

Drugi vir njegovega notranjega življenja je bila ljubezen. Saj je moralo tako biti. V molitvi in duhovnem branju mu je stal Bog vedno pred dušo. In ta neprestana misel na Boga je užgala v njegovem srcu tisto močno, sveto, gorečo božjo ljubezen, ki je objela vso njegovo osebo. To je ključ, ki nam odpira pogled v vse bogastvo njegovega Bogu vdane in Bogu posvečenega življenja. Spoznal je, kako nehvaležen je bil Bogu v začetku svojega izpreobrnjenja; odtod tolika resnoba njegove pokore. Videl je, kako ljudje Boga vsepovsod pozabljajo in ga nočejo poznati, zaradi tega je tako goreče deloval za rešitev duš. Videl je, kako je žetev velika, a delavcev tako malo, zato si je odtrgal kruh od ust in je nosil svoje prihranke k sv. Kolumbanu. Ljubezen božja ga je včasih tako prevzela, da s svojih čuvstev ni mogel več obvladati. Nekateri izmed njegovih prijateljev so mislili, da ga morajo svariti pred nevarnostjo napuha. Matej jim je odgovoril: „Ako premišljujem življenje velikih svetnikov, mi preide vse veselje do napuha.“ Bil je toliko možat in odkritosrčen, da se ni bal o sebi govoriti, ako je bilo to potrebno.

V nekem starem molitveniku je imel shranjen listič, na katerem so bile z neokretno roko napisane besede: „O Devica, prosim te samo za tri reči: izprosi mi božjo milost, božjo pričujočnost, božji blagoslov.“ Te besede vsebujejo kratki obris skrivnosti njegovega življenja.

5. Blažena smrt.

Do leta 1923. je bil Talbot vedno zdrav. Meseca maja ga je napadla srčna bolezen, ki ga je prisilila, da si je poiskal mir in negovanje. Šel je v bolnišnico „Matere usmiljenja“. Preden je prestopil prag bolnišnice, je odložil svoje verige, da ne bi odkrili, kako se je zatajeval. Sestre so dobile o njem najboljši vtis, posebno o njegovi globoki zbranosti in molitvi.

Bolezen se je zavlekla tako, da je bil do aprila leta 1925. nezmožen za vsako delo. Večji del tega časa je preživel v bolnišnici. Ker je prejemal od bolniške blagajne le skromno podporo, je živel v času, ko je bil odpuščen iz bolnišnice, v velikem pomanjkanju. Nek član Vincencijeve konference v Dublinu mu je prinesel za božične praznike 1924 večji dar.

V aprilu naslednjega leta se je že čutil toliko močnega, da je zopet začel delati. Zopet se je začel pokoriti, v kolikor mu je bilo mogoče. Na praznik presv. Trojice, dne 7. junija 1925, je prišel nekoliko prej domov in je zajutrkoval. Nato je šel v cerkev božjega Odrešenika, a se je na graubinski cesti brez zavesti zgrudil na tla. Ko so ga nesli v bolnišnico, je spotoma umrl.

Povedano je že bilo, kako so ob tej priliki našli verige, s katerimi je pokoril svoje telo. Sestre so ga položile na mrtvaški oder. Tiho in skromno, kakor je živel, je bil tudi pokopan na praznik sv. Rešnjega Telesa, torej na praznik skrivnosti, ki jo je v svojem življenju s toliko pobožnostjo molil. Kongregacija mož mu je postavila kot svojemu članu preprost, a vendar dostojen spomenik na njegovem grobu v Glasnevin-u. Naj bi skoraj zasijal dan, ko bo Gospod svojega zvestega služabnika dvignil iz teme, ki si jo je sam izbral, k luči, katera bo svetu delavcev razsvetljevala pot, ki vodi nazaj k Bogu.

P. ANGELIK:

A. Splošni.

Spomenik žrtvi zrakoplovstva.

V cerkvi sv. Rafaela v Kingstonu na Themsi so odkrili spomenik princezinji Loevenstein-Wertheim, ki je hotela s svojim aeroplanom poleteti iz Anglije v Ameriko, a se je pri tem smrtno ponesrečila. Predno se je dvignila k drznemu poletu je dala svoj aeroplan blagosloviti in krstiti na ime sv. Rafaela. Povabila je celo neke redovnice, ki so ob blagoslovitvi oskrbele primerno petje. Vse to priča, da je bila verna žena. V zgodovini drznega ženskega stremjenja se bo njeno ime pač svetilo, sicer bi pa njena volja na kakem drugem polju lahko kaj lepšega dosegla in si zagotovila hvaležnejši spomenik.

P. H.

† Ema Raunacher.

Dne 30. julija 1930 se je preselila k svojemu Stvarniku, ki ga je tako zvesto in iskreno ljubila do konca, gospodična Ema Raunacher, učiteljica v pokoju. Rojena 21. januarja 1861 v Kranju se je nato šolala v Skofji Loki pri uršulinkah in v Ljubljani. Iz teh let je vedela mnogo povedati, prikupno in vzgojno obenem. Bila je prva učiteljica v Marjanišču, ki je bil tedaj še v razvoju in ostala tam sedem polnih let. Nato pa je skozi dolgih 36 let posvečala svojo resnično materinsko skrb svojim učenkam na III. deklinški osemrazrednici v Ljubljani.

Pokojnica je bila vzorna učiteljica, številne dame, danes že mamiče bi vedele to povedati, o njeni strogosti in njeni dobroti, ki se je včasih namenoma skrivala za trdo zunanjo skorjo. Tudi v družini grofa Chorinsky je bila dolga leta vzgojiteljica, učiteljica, predvsem pa prijateljica. Številna pisma otrok, ki so sedaj že izvečine odrasli, dve sta redovnici, ena je doktorica modroslovja, pričajo o spoštovanju te družine do blagopokojne. Zlasti pa moramo povdariti njeno skrb za šoli odraslo žensko mladino. Skozi dvajset let je bila nad vse skrbna prefekta v kongregaciji za gospodične pri oo. frančiškanih (voditelj Dr. P. Regalat Čebulj). In tem je bila vse: mati, prijateljica, zavetnica — za vsako je vedela, kje stanuje, kako je doma, kako je v službi, vedno je imela odprto srce in odprte roke, sama zase skromna in brez velikih zahtev.

Marsikomu je zaihtelo srce ob njenem odprtem grobu. Venci in cvetje, ki so jo z njim obsuli do smrti je bilo priča njene dobrote. Dva napisna venci povesta mnogo: „Svoji skupni materi“ — „Nepozabni dobrotnici“.

Četudi ni bila tretjerednica, ji vendar postavljamo tudi v „Cvetju“ — ki ga je tako zelo rada brala, skromen spomin, kot globoko religioznemu človeku, kot vzorni kato-

ličanki, ki je vršila z neizrekljivo ljubeznijo tudi apostolat.

Naj njeno življenje — tako skrito in enostavno, pa tako bogato na dobrih delih užge še to in ono srce za isto kraljevo pot križa in ljubezni. Počivaj v miru — blago srce! P. R.

Iz otroških ust...

Albanski provincijal P. Vincenc Prensuski, O. F. M. poroča sledečo mično zgodnico: Našim šolskim otrokom je strogo zabranjeno v kino. Za veliki teden smo pa imeli film Gospodovega trpljenja. K njegovi predstavi so jih sestre frančiškank same peljale. Tudi mohamedanski otroci so šli z njimi. Neka sedemletna mohamedanka je sedela zraven sestre prednice. Videč kaj počenjajo judje z Jezusom, se je dekletce naslonilo na sestro in začelo na glas klicati: „Mati, ljuba mati, kako je to mogoče! Saj Jezus je vendar ljubezen sama!“ Vse je zajokalo. Prišel je na vrsto zadnji prizor, Jezusovo vstajenje. Takrat so pa vsi otroci kakor na povelje skočili pokonci in začeli ploskati. Najbolj navdušeno in najdelj je pa ploskala mala mohamedanka. P. H.

Usoda največjega pesnika.

Davno pred našim Prešernom je kralj pesnikov Dante lahko vzdihoval, da pesniku vedno sreča laže. Po burnem življenju radi takratnih političnih bojov ga je njegova ožja domovina Florenca obsodila na smrt na grmadi pri živem telesu. Zbežal je v Raveno, kjer so mu njegovi prijatelji frančiškani dali varno zavetje. Tam je 14. septembra 1321 umrl, potem ko je končal svojo „Divina comedia“. Pokopali so ga ob samostanskem zidu. Nehvaležna domovina se mu je hotela pozneje s tem oddolžiti, da je njegove telesne ostanke zase zahtevala. Frančiškani so jih pa drugam prenesli in to prepredili. Šele ko so Florenčani opustili to zahtevo, so jih znova prenesli v prvotni grob in nad njim pozidali spominsko kapelo. Sedaj, po dolgih stoletjih mu bodo v bližnji cerkvi svetega Frančiška, v kateri je v težkih urah tolikokrat molil, zgradili novo lepo grobnico. Grobnica bo stala sredi cerkve. Plošča iz črnega marmorja bo nosila napisa: Dante. Druga zanj ni treba, ker uživa svetovni sloves. Tretji red je lahko ponosen tega svojega člana. P. H.

B. Redovni.

Dr. P. Hugo Bren odšel v Ameriko.

Težka in nenadomestljiva izguba je zadela naše Cvetje s tem, da se je nenadoma poslovil in odšel v Ameriko njegov bivši glavni urednik Dr. P. Hugo Bren. Kaj je on pomenil za Cvetje to ve vsak, kdor je zadnji dve leti prebiral ta list. Povsem njegovo delo je bil najzanimivejši del lista: Splošni in redovni pregled, Vprašalni kotiček in toliko drugih člankov. Predaleč bi nas vodilo, če bi hoteli naštetih vse, saj pa jih naši bravci Cvetja itak poznajo. Tudi same na sebi dolgočasne vesti je znal s svojim duhovitim humorjem napraviti privlačne za vse. Od marsikoga in od marsi-

katere sem slišal, da najprej prebera pregled in pa povest. Ko je bilo lansko leto Cvetje v stiski, ker je iz dvomesečnika nastal mesečnik, naročnina pa se je povišala le za polovico, je šel sam v Ameriko, da bi tamkaj nabral novih naročnikov in tako pomagal Cvetju v njegovih gmotnih težavah. Obljubil je, da bo tudi nadalje ostal Cvetju zvest in da bo vanj pisal, kakor hitro bo mogel in obljudil, da bo zanj pridno agitiral v Ameriki. Zelimoz besedo, ki jo je dal ter se skoro zopet oglašil v Cvetju. To želimo Cvetju! Njemu pa želimo sreče in božjega blagoslova v novem kraju

in novem delovanju. Amerika je pač pokazala svojo moč tudi nad njim, kakor tudi že nad tolikimi drugimi, ki so jo kedaj videli, da vsakega potegne nazaj, kedor je bil enkrat tam.

P. Salvator Zobec — šestdesetletnik.

17. septembra t. l. je preteklo 60 let odkar je P. Salvator, po krstu Frančišek, zagledal luč tega svetla v Vižmarjih pri Ljubljani. Komaj dvajset let star je bil na Trsatu, ki je tedaj spadal še k naši provinciji, dne 7. septembra 1891 preoblečen ter nastopil leto preizkušnje obenem z ranjkim P. Auguštinom Čampa. Skupno sta napravila 26. septembra 1895 slovesne obljube in bila na isti dan 20. oktobra 1895 posvečena v duhovnika. Po končanih bogoslovnih študijah na Kostonjeh pri Gorici je nastopil leta 1898 svoje prvo službeno mesto v Samoboru, ki je tedaj tudi še spadal k naši provinciji. Leta 1900 je bil pa že nastavljen kot voditelj III. reda na Sveti Gori pri Gorici. Bržkone se mu je svetogorska Mati božja že tedaj prikupila, da jo še sedaj po 30 letih tako zvesto ljubi in časti. Dve leti pozneje ga je v istem svojstvu kot voditelja III. reda srečamo v Pazinu, lepem samostanu, ki je po svetovni vojni pripadel Italijanom. Leto pozneje 1903 je ondi postal samostanski vikar. Leta 1905 pa ga je provincijalno predstojništvo postavilo za gvardijana na Sv. Gori. Leta 1908 je postal gvardijan v frančiškanskem samostanu Marija Nazaret, dokler ni bil leta 1910 prestavljen v Ljubljano. Čez dve leti je postal rektor božjepotne cerkve na Brezjah in predstojnik ondotnega samostana. Odtod pa je prišel l. 1913 stalno v Ljubljano. Imenovan je bil tudi za provincijalnega komisarja III. reda in frančiškanske misijonske družbe ter je po vrsti opravljal razne častne službe; bil je samostanski gvardijan, provincijalni definitor itd. Vse svoje moči je posve-

til III. redu sv. Frančiška, ki ga je vodil izvzemši tisti dve leti, ko je bil prvič prestavljen v Ljubljano neprestano že od l. 1900. Samoposebi razumljivo tudi kot provincijalni komisar tej nalogi ni postal nezvest. Da bi svoje tretjerednike popolnoma obnovil in jih uvedel v duh sv. Frančiška in tretjega reda, je vpeljal duhovne vaje za tretjerednike. Prve so bile skupne in dostopne vsakomur, kar v cerkvi; ker te niso odgovarjale namenu, katerega je hotel z duhovnimi vajami doseči, je napovedal duhovne vaje za tretjerednice po malih skupinah v samostanski dvorani, vsled česar je bil primoran duhovne vaje v enem postnem času večkrat ponoviti (6 do 8 krat); vse govore je imel sam in to leto za letom. Leta 1922 je spisal in izdal knjigo poduk za novince pod naslovom „Red za ljudi, živeče med svetom“. Leta 1925 je pa sestavil in izdal tudi priročno knjigo za ude tretjega reda sv. Frančiška „Življenja pot“.

Kakor drugi časopisi, tako je v povojnem času tudi Cvetje zašlo v težko krizo. Prišle so povsem spremenjene razmere v tiskarnah, spremembe valute itd. V teh težkih časih je vodstvo provincije našemu jubilarantu izročilo l. 1920 tudi uredništvo Cvetja, katerega je z vso ljubeznijo rešil propada in urejeval celih 8 let. Cvetje mu je zato dolžno trajno hvaležnost.

Ko je nastala potreba nove župne cerkve v Spodnji Šiški, ki je imela biti posvečena sv. Frančišku Asiškemu se je z vnemo lotil dela, kako bi omogočil zidavo nove cerkve. S prispevki tretjerednikov je plačal strop v cerkvi Din 120.000.—, tabernakelj Din 75.000; izročil v gotovini Din 80.000; preskrbel cerkvi oltar svetogorske Matere Božje in sv. Elizabete Din 56.000.—, nabral veliko zlatnine in draguljev, ki so se porabili v obeh zlatih kronah svetogorske podobe, dalje pridobil križ za prižnico itd. j

Komaj je bila cerkev sv. Frančiška izročena svojemu namenu, se je lotil novega krasnega dela; zidave prvega Doma sv. Frančiška v Sloveniji. Načrt je po zamisli P. Salvatorja napravil vseučilški profesor arhitekt Jože Plečnik. Ob pravem času je P. Salvator kupil zemljišče v najlepši in najugodnejši legi blizu nove cerkve v Siški. In prav za njegovo 60-letnico je bila stavba pod streho in bo prihodnje leto izročena svojemu namenu — za stanovanje tretjerednic. „Dom sv. Frančiška“ predvideva enosobna stanovanja, v katera se lahko v slučaju potrebe ali bolezni postavita tudi dve postelji, malo kuhinjico in vse kar spada k stanovanju.

Razumljivo je potemtakem, da so se ga člani III. reda tudi z vso ljubeznijo oklenili ter se ga ob pomembnih dnevih z vso hvaležnostjo spominjali.

Zadnji slavnostni dan, ki ga je skupščina praznovala, je bila njegova 60-letnica. Teden pred praznikom so bili naprošeni vsi tretjeredniki, da s pobožno molitvijo spletejo lep duhovni dar in se na praznik 17. septembra udeleže skupne sv. maše in sv. obhajila. V trajen spomin globoke hvaležnosti mu je poklonila skupščina lep srebrn, deloma pozlačen kelih s pateno, korporalom, purifikatorijem in lavaborutico. Po dobro preštudiranim načrtu našega mojstra, prof. Plečnika, je kelih pod osebним nadzorstvom istega mojstra izvršil v Pragi H. Grünfeld. Po Plečnikovem lastnem mnenju je stvar tehnično briljantno izvršena, srebro skrbno polirano, noga keliha podolgem ročno kanilirana in prekinjena z vstavo velikega ametista, ki je viden na obeh straneh. Na kelihi stoji napis: O. Salvator Zobec, O. F. M. 1930 — Tebi v spomin, tretji red. Izročil se mu je ob navzočnosti zastopnikov celokupnega odbora na slovesen način: Kelih s pateno na belo pogrjnjeni mizi na korporalu, obkrožen z lo-

vorjevim vencem, na katerem so bili pritrjeni beli in rumeni trakovi, okrog belo cvetje in zelenje, gorelo je 6 sveč znamenje 6 desetlet let — ob strani pa je stal velikanski kranjski pušlec, ki je vseboval odlepo dišeče vrtnice do grenkega pelina vse raznovrstno jesensko cvetje — simbol različnega doživljanja slavljenca v teku njegovega življenja — šopek z vazo, dar njegovega znanca mojstra Plečnika.

K sklepu ne moremo reči kakor: Bog mu naj povrne vse njegovo delo za III. red in provincijo ter naj ga ohrani še dolgo let v zdravju in delavnosti.

Spremembe v slovenski frančiškanski provinciji sv. Križa.

Ljubljana: P. Pij Zankar; Sp. Šiška: Dr. P. Modest Novak, župnik-vikar in superior; Rocno: Dr. P. Gracijan Heric, rektor, P. Evstahij Berlic. V Varaždin, kjer imajo hrvatski frančiškani svojo zasebno gimnazijo s pravico javnosti je iz Kamnika odšel za profesorja P. Benedikt Krakar.

Dne 26. avg. sta položila v roke p. gvardijana v Kamniku neslovesne obljube klerika Fr. Pelagij Klemenčič in Fr. Klavdij Okorn, dne 15. sept. pa kleriki Fr. Engelhard Štucin, Fr. Jakob Ravbar in Fr. Rihard Vuga. Bog jim nakloni stanovitnost v svetem poklicu!

Br. Alkantara Boldin, kletar in Br. Edmund Potočnik, vrtnar — oba v Ljubljani sta pričela 3. okt. novicijat, da se pripravita za neslovesne obljube.

Klerika teologa Fr. Kasijan Farič in Fr. Klemen Šmid sta dne 4. oktobra na praznik sv. Frančiška in prav na obletnico vsakodnevnega postavljanja sv. Rešnjega Telesa položila slovesne obljube v roke sokočastitega P. Provincijala dr. Re-

Zgodba o divjem gobavcu.

V kraju blizu samostana, kjer je sveti Frančišek bival, so bratje stregli v bolnici gobavim. Med temi je bil tudi nepotrpežljiv, neznošen in trmast gobavec, o katerem so vsi mislili, da je od hudobnega duha obseden. Ta človek ni le surovo suval in pretopal vsakega, ki mu je stregel, marveč preklinjal je nesramno Kristusa blagoslovljenega in njegovo Mater, Devico Marijo. Radi tega mu nihče ni hotel in tudi ni mogel streči. Čeprav so si bratje prizadevali potrpežljivo prenašati vse krivice in surovosti, da bi s tem zasluženje potrpežljivosti pomnožili, vendar niso mogli dalje trpeti sramotenja, storjenega Kristusu in njegovi Materi. Radi tega so sklenili omenjenega gobavca popolnoma v nemar pustiti. Vendar so še prej naznanili to sv. Frančišku.

Ko sv. Frančišek to sliši, gre nemudoma k izprijenemu gobavcu in ga pozdravi: „Bog ti daj mir, brat moj dragil!“

Gobavec godrnjaje odgovori: „Kak mir morem imeti od Boga, ki mi je mir in vse dobro vzel in me naredil vsega gnilega in smrdečega?“

Sv. Frančišek pa pravi: „Potrpi, moj sin, zakaj Bog nam na tem svetu pošilja boleznī telesa v zveličanje duše, če jih potrpežljivo prenašamo.“

Bolnik odvrne: „Kako naj potrpežljivo prenašam bolezen, ki me muči noč in dan? Pa ni samo bolezen, ki me muči. Še hujše težave mi delajo bratje, ki si mi jih dal v postrežbo, pa mi ne postrežejo, kakor bi morali.“

Tedaj je sv. Frančišek po božjem razodetju spoznal, da je ta gobavec od hudobnega duha obseden. Zatopil se je zato v molitev in pobožno prosil za nesrečnega človeka. Nato se je obrnil k njemu in mu rekel: „Sin moj, ker z drugimi nisi zadovoljen, ti bom sam stregel.“

„To mi je všeč. Toda, kaj mi moreš ti več storiti od drugih?“

Sv. Frančišek odgovori: „Vse, kar hočeš, ti bom storil.“

„Hočem, da me po vsem telesu umiješ, ker tako zelo smrdim, da samega sebe ne morem več prenašati.“

Tedaj je sv. Frančišek takoj zapovedal segreti vodo z mnogimi dišečimi zelišči; nato je slekel bolnika in ga pričel z lastnimi rokami umivati, eden izmed bratov pa je polival vodo nanj. Po božjem čudežu se je zgodilo, da so gobe izginile povsod, kamor se je sv. Frančišek s svojimi svetimi rokami dotaknil in je meso popolnoma ozdravelo. S telesom se je zdravila tudi duša. Ko je gobavec videl, da postaja zdrav, je začel močno obžalovati svoje grehe in se bridko jokati.

Popolnoma zdrav na duši in na telesu je spoznal svojo krivico in je bolešno vzkliknil: „Gorje meni! Pekel sem zaslužil, ker sem brate z

besedo in zaničevanjem žalil, ker sem bil nepotrpežljiv in sem Boga preklinjal!"

In petnajst dni je nad svojimi grehi grenko jokal in se nato duhovniku popolnoma spovedal.

Ko je sv. Frančišek videl tako očiten čudež, ki ga je storil Bog po njegovih rokah, se je Gospodu zahvalil in je odpotoval daleč proč, zakaj v svoji ponižnosti je bežal pred vsako posvetno hvalo. Iskal je le božjo čast.

Bogu pa je bilo všeč, da je omenjeni gobavec po petnajstih dneh svoje pokore zbolel na drugi boleznin in je okrepcan s sv. zakramenti za umirajoče lepo umrl.

Ko je njegova duša plavala v raj, se je prikazala sv. Frančišku, ko je le-ta molil sredi gozda.

„Ali me poznaš?“ ga je vprašala duša. „Ne? Vedi da sem gobavec, ki ga je ljubi Jezus po tvojem zasluženju ozdravil. Danes grem v večno življenje, za kar se tebi in Bogu zahvaljujem. Blagoslovljena bodi tvoja duša in tvoje telo. Blagoslovljene naj bodo tvoje svete besede in tvoja dejanja, zakaj po tebi se bo veliko duš na svetu rešilo. In vedi, ni ga dneva, da ne bi angeli in svetniki zahvaljevali Boga za svete sadove, ki jih ti in tvoj red rodite v raznih delih sveta. Zato se osrči in zahvali Boga in njegov blagoslov bodi s teboj.“

Po teh besedah je duša šla v nebesa, sv. Frančišek pa je bil zelo potolažen.

Vesti iz Ljubljane.

Praznik našega sv. serafinskega očeta smo tukajšnji križarji prav lepo obhajali. Na predvečer smo se udeležili v Frančiškanski cerkvi spomina smrti sv. Frančiška, oblečeni v ves sijaj, ki smo ga zmogli. Nato smo imeli pri oltarju sv. Frančiška kratko pobožnost.

4. oktobra je bilo v Marijanišču skupno sv. obhajilo ondotnih učencev. Po sv. maši smo blagoslovili v dvorani zelo lep 1 m visok kip sv. Frančiška. Svetnik drži v desnici križ, v levici pa golobčeka; ob nogah mu stoji ovčica. — Popoldne ob pol petih smo peli vsi križarji v frančiškanski cerkvi litanije presv. Srca in molili smo nato Najsvetejše do sedmih zvečer.

V nedeljo 5. oktobra je bil slovesen sprejem 48 novih križarjev. Sprejeti so bil le učenci osnovnih šol. Za dijake bo sprejem pozneje.

„L u č k a z n e b a “ izide radi majnih zaprek šele sredi decembra.

Sestrice sv. Klare.

Dne 1. oktobra smo se tu v Ljubljani prvič zbrale. Bilo nas je skoro nad sto. Sedaj smo razdeljene na dva oddelka in sicer pri čč. se- strah frančiškankah in pri oo. frančiškanih na porti. Vsako nedeljo popoldne pri frančiškankah in vsako sredo popoldne pri frančiškanih. Pri naših sestankih je zelo prijetno. Sedaj poslušamo življenje sv. Klare in sv. Frančiška. Po ali pred sestankom pa vselej obiščemo Jezusa v tabernaklju. Zadnjič smo tudi zapele. Vodi nas P. Roman. Če bi katera hotela postati naša sestra naj prosi mamico, nato pa naj se oglasi v sredo popoldne od 4.—5. ure sama ali pa z mamico pri g. voditelju. Prvi slovesni sprejem bo 7. decembra popoldne. Obred bodo opravili prvi svetli knezoškof sami. Prihodnjič pa več.

PAX
ET
BONUM!

MIR
IN VSE
DOBRO!

P. ANGELIK:

Zavarovalni odsek III. reda sv. Frančiška.

Pax et bonum! slovensko: Mir in vse dobro! je frančiškanski pozdrav, čeprav ga ni nikdar izrekel sv. Frančišek. Ta pozdrav je nadomestilo onega resnično Frančiškovega pozdrava: Gospod ti daj mir!, ki se ga je Frančišek, kakor sam pravi v svoji oporoki, naučil od Jezusa samega.

Pax et bonum! Mir in vse dobro! Teh besedi sicer sv. Frančišek ni govoril, pač pa je tisto noč, ko je bil sv. Frančišek rojen, kakor pripoveduje Jernej iz Pize, hodil neki glasnik gori in doli po cestah in ulicah mesta Asiza ter venomer ponavljal besede: Pax et bonum! Mir in vse dobro!

To ime smo dali zavarovalnemu odseku za starost in onemoglost.

Mir, hočemo dati, vsem tistim, ki delajo in so dosedaj polni skrbi gledali v bodočnost, ker so bili v vednem nemiru in skrbeh: Kaj bo z menoj na stara leta, ko obnemorem in ne bom več za delo?

In vse dobro jim privoščimo sedaj in na stara leta. Če že sedaj delajo in garajo, naj vsaj na stara leta uživajo v miru svoj zaslužen pokoj.

Lastno delo, ki jih preživlja sedaj, ko morejo delati, naj jih preživlja tudi tedaj, ko obnemorejo in ne bodo mogli več delati.

V tem oddelku bomo odslej po potrebi prinašali odgovore na ugovore zoper zavarovalni odsek, dajali pojasnila na vprašanja splošne važnosti in objavljali vse, kar ima zvezo s tem zavarovalnim odsekom.

1. Tretji red nima s tem zavarovanjem nič opraviti.

Nespameten je, kdor to trdi. Samo v Ljubljani je okoli 60 tretjerednikov in tretjerednic v ubožnici in okoli 30 v hiralnici. Ali so ti in stoteri in tisočeri drugi, ki so na stara leta navezani na miloščino, prenehali biti člani in članice III. reda? Nikakor ne. Udje III. reda so med seboj bratje in sestre, ker so vsi otroci sv. Frančiška Asiškega. Če je to res, potem so drugi udje III. reda dolžni pomagati svojim revnim in ubogim bratom in sestram v ubožnici, hiralnici in drugod kjerkoli so. Če ne morejo pomagati tem, ki so že sedaj v ubožnici in hiralnici, so dolžni pomagati vsaj drugim, da ne bodo čez leta prišli novi tretjeredniki in tretjerednice v ubožnico in hiralnico. Četudi bi jim dali veliko svoto denarja, bi jim bilo s tem le trenutno pomagano, trajno pa ne. Treba je zastaviti nož pri korenini, to se pravi, treba je delati na to, da odslej naprej noben tretjerednik in tretjerednica na stara leta ne bo prisiljena iti v ubožnico ali hiralnico, ampak, da bo mogla živeti od svoje pokojnine. Do te pokojnine pa lahko

pride vsak član III. reda, ki se zavaruje za starost in onemoglost. Kdor koli torej trdi, da III. red nima s tem zavarovanjem nič opraviti, s tem pokaže, da nima srca za tiste tretjerednike in tretjerednice, ki so že v ubožnicah in hiralnicah in prav tako nič za tiste, ki na stara leta lahko tjekaj pridejo.

2. Boljše je, če dam denar v hranilnico, tam dobim vsaj obresti.

Nikakor to ni vseeno. Bog varuj sicer, da bi hoteli komu braniti, da daje svoj denar v hranilnico. Dobro vemo, da je varčnost lepa čednost in jo zato toplo vsakemu priporočamo. Toda treba je življenje vzeti kakeršno je.

Recimo, da varčuješ od svoje mladosti. Če hočeš v letih starosti in onemoglosti dobivati od svojih obresti mesečno Din 200, bi moral zato imeti prihranjenega denarja Din 60.000, če računamo obresti po 4%. Za mesečnih Din 300, bi bilo treba imeti Din 90.000. Za mesečnih 400 Din bi bilo treba imeti Din 120.000. (Za mesečnih Din 500 bi bilo treba imeti Din 150.000. Za mesečnih Din 600 bi bilo treba imeti Din 180.000. Za mesečnih Din 700 bi bilo treba imeti Din 210.000. Za mesečnih Din 800 bi bilo treba imeti Din 240.000. Za mesečnih Din 900 bi bilo treba imeti Din 270.000. Za mesečnih Din 1000 bi bilo treba imeti Din 300.000.

Vsak, ki pozna življenje in so mu znane delavske plače, na prvi pogled spozna, da si takih svot nihče ne more prihraniti, razen če slučajno zadene v loterijo ali pa podeduje kakega bogatega ameriškega strica. Vsak pa, kdor si ni mogel prihraniti tolike svote, da bi živel lahko od obresti, mora slednjič jemati od kapitala samega. In vsak ve, da tistemu, ki vedno od kupa jemlje, kup slednjič izgine. Prav tista je z denarjem. Če bi človek vedel, da se bo tedaj, ko bo zmanjkalo denarja poslovil od tega sveta, bi bilo pač tako dobro. Tega pa nihče ne ve. In pogosto se zgodi, da tisti, ki mu je denarja zmanjkalo v hranilnici, potem še živi 10, 20 let, seveda ne na svoj račun, ampak od milodarov, to je vbogajme.

Skusili so to tisti tretjeredniki in tretjerednice, ki so varčevali, nosili v hranilnico, — obrekoval bi jih, kdor bi trdil nasprotno. — dandanes pa žive v ubožnici ali hiralnici brez lastne krivde. Pridno so delali, pridno tudi varčevali, toda ker niso bili zavarovani za starost in onemoglost žive sedaj v grenki zavesti, da žive vbogajme. Kdor se pa zavaruje in obnemoje recimo po 6 ali 15 ali 18 letih, dobi v 2½ letih vrnjeno vse kar je vplačal, vsa nadaljna leta, magari če živi 10 ali še 20 let pa dobi pokojnino vsak mesec zastoj. Katera hranilnica mu bo to zagotovila? Niti ena ne. Iz vsega tega lahko vsakdo spozna, kako nespametna je trditve tistih, ki pravijo, da je boljše nositi v hranilnico, kakor pa se zavarovati za starost in onemoglost.

3. Ali se more zavarovati zoper starost in onemoglost, kdor ni član III. reda.

Iz več krajev se oglašajo taki, ki še niso v III. redu, pa bi vendar radi bili zavarovani. Nekateri žive v župnijah, kjer še sploh ni tretjeredne skupščine, drugod zopet sprejemajo v III. red samo enkrat na leto, drugi zopet iz važnih razlogov ne morejo takoj vstopiti v III. red. Vsem tem bodi povedano, da sicer lahko vstopijo v zavarovalni odsek III. reda, vendar pa se morajo zavezati, da bodo tekom petih let vstopili

v III. red bodisi v lastno, ali kako sosedno skupščino ali pa tudi v Ljubljani v župniji Marijinega Oznanjenja. V slučaju, da tekom petih let ne bi izpolnili tega pogoja, tedaj se postopa ž njimi po členu 10, to se pravi zapade jim $\frac{1}{3}$ vplačane vsote, in se jim ostalo izplača.

4. Ali nisem že prestara za to zavarovanje?

Nikakor ne. Kdorkoli upa, da bo lahko delal in opravljal svojo službo vsaj še pet let, nobeden ni prestar za zavarovanje. Če recimo po petih letih obnemore, ima pravico do pokojnine, ki mu po petih letih pripada in če potem živi le še dve leti in pol dobi ves denar nazaj, kar ga je vplačal, in kar dobi od tedaj naprej dobi zastonj, ker je bil pač zavarovan.

Seveda bi takim, ki imajo upanje, da bodo kvečjemu še pet let mogli delati in opravljati svojo službo, priporočal da plačajo kako leto za nazaj, seve če morejo in hočejo. Potem dobe čez pet let toliko pokojnine, kakor če bi bili zavarovani že 10 let.

Takim seveda, ki so stari že 70 let ali več bi odsvetoval zavarovanje, razen če so izredno močne narave, ker ni verjetno, da bi mogli do 75 leta ali še dalje delati in opravljati svojo službo.

5. Kaj pa pomeni beseda onemoglost? Ali takrat res ne smem nič več delati?

Kaj še. Saj tudi v ubožnicah delajo še naprej kolikor kdo more, na polju ali doma, čeprav v ubožnico gotovo nikogar ne sprejmejo če ni onemogel.

Telesno onemogel je človek takrat, kadar ne more več izvrševati poklica ali službe, od katere se je preživiljal. Tako n. pr. župnik, če gre v pokoj, ali tovarniški delavec ali delavka, ki ga upokoje, služkinja ali kuharica, ki vsled bolehnosti ali starosti ni več kos svojemu poklicnemu delu, kaj lažjega pa seveda še vedno lahko dela. Člen 7. hoče le prepričati, da bi kdo iz lenobe ne hotel več delati, kajti lenobe, to je greha, zavarovalni odsek nikakor ne more in ne sme podpirati. Pri članih III. reda je to itak skoro izključeno, saj vsak rad dela, dokler more.

6. Stvar je riskantna. Lahko zgubim ves svoj denar, kakor se je že večkrat zgodilo.

Niso mi sicer znani slučajji, da bi kdo snoval tako zavarovalnico in potem ogoljufal ljudi za vplačani denar, toda vsekakor te nevarnosti tu ni. Vsaka večja svota denarja, ki jo zavarovanci vplačajo se naloži tako varno, da bo v slučaju vojske preje propadel denar v hranilnicah, kakor pa ta denar zavarovancev. Celó v slučaju razpusta, ki se ga ni treba bati, ohranijo zavarovanci po členu 11 polno pravico do vsega vplačanega, pa še ne izplačanega denarja. Večje varnosti glede denarja ne more nuditi nobena hranilnica in noben denarni zavod.

Kdorkoli se želi zavarovati za starost in onemoglost, ali želi kakega pojasnila se lahko pismeno obrne na „Uredništvo Cvetja v Ljubljani“ ali pa na „Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani.“ Takoj bo dobil vsa pojasnila in vse potrebne tiskovine za vpis.

Izven Ljubljane se lahko obrne vsakdo tudi na ondotnega voditelja III. reda, ki bo gotovo rad poskrbel za vse potrebno.

V Ljubljani dobi vsak vsa pojasnila in tiskovine v župnem uradu Marijinega Oznanjenja. Ob delavnikih vsak dan od 9.—12. ure. Ob nedeljah in praznikih od 4.—5. ure popoldne.

Voditelji III. reda dobe vsa navodila za sprejemanje v lastnem glasilu voditeljev III. reda „Duhovni Vestnik“, ki izhaja in se naroča v Mariboru.

Pogoji za zavarovanje za starost in onemoglost so:

1. Biti mora ud III. reda sv. Frančiška, ali se vsaj zavezati, da bo to postal tekom petih let.

2. Biti mora naročen na „Cvetje z vrtov sv. Frančiška“ ali pa se mora nanj naročiti.

3. Vsak zavarovanec plača Din 10 za tiskovine itd.

(Dalje prihodnjič.)

Razno.

V molitev se priporočajo:

Rajni udje armade sv. Križa iz Ljubljane: Podgajs Marija, Jevnikar Ana, Jerina Marija. — Rajna šolska sestra S. M. Zofija roj. Marija Kožar. — F. L. se priporoča Mali Cvetki, da bi kmalu dobila primerno službo. — A. K. se priporoča v molitev za milost pravega spoznanja in da bi kmalu dobil kako primerno službo.

Zahvala za uslišano molitev:

Vera prof. Krylova se zahvaljuje prečisti Devici Mariji za ozdravljenje bolne matere. — K. B. se zahvaljuje s. Celini za odvrnitev nesreče pri živini, in za pomoč v različnih nadlogah. — Ana G. se zahvaljuje Iurški Materi božji za uslišanje in ozdravljenje. — A. Č. iz Maribora se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Duhu, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., škofu Slomšku, vernim dušam, Mali Terziki in sv. Ani za uslišanje v hudih dušnih stiskah.

Darovi.

Za kanonizacijo s. Celine:

Petrič Antonija Din 5.80.

Za cerkev sv. Antona v Beogradu:

Neimenovani po P. Gvidonu Din 50.

Za Slomškov sklad:

Neimenovan po P. Angeliku Din 10.

Za armado sv. Križa:

Marija Pavlič, Kamnik Din 73; Iz Ljubljane; Štorman Julijana, Din 160; Bračič Marija, Din 25; Božič Ana, Din 25; Verbič Marija, Din 126; Valenčak Anton, Din 220; Rozman Uršula, Din 160; Žurman Neža, Din 160; Bizjak Uršula, Din 120; Pavlič Marija, Din 73; Drunecky Janez, Din 100; Guštin Frančišek, Din 319; Rode Marija, Din 100; Ne-

imenovane Din 230; Razni Din 202; Janež Cecilija Din 100; Frančišek Magdič, žup. v gornji Kungoti Din 30. Iz Idrije: Sedej Ana, Din 20.30; Poljanec Ivana, Din 5.80; Krivec K., Din 5.80; Velikonja Marija Din 2.90; Petrič Antonija, Din 5.80; Župni urad v Štangi, Din 125; Župni urad Srednja vas v Boh. Din 830; Iz Kamnika: Magdič Marjeta, Din 10; Borc Terezija, Din 10; Hvale Marija, Din 10; Vrhovec Lucija, Din 10; Zalokar Frančiška, Din 8; Vehovec Rozalija, Din 5; Strahovnik Marija, Velenje Din 5.80.

Za cerkev sv. Frančiška v Šiški:

Župnijski urad Ormož Din 50; Pintar Marijana, Sestranska vas nad Skofjo Loko Din 25; Dr. Opeka Mihael, kanonik, Din 100; Neimenovana z Dobrove Din 100; M. Šmrajc, Dev. Mar. v Polju Din 150; Župni urad, Planina Din 40; Več oseb v čast sv. Tereziki Din 55; Zakošek Ivan, Slov. Bistrica Din 200; neimenovani po P. Hugonu Din 40; Prezelj Jožef Din 100.

Odkar je bila cerkev posvečena se je v njej marsikaj spremenilo, marsikaj novega naredilo. Letos smo napravili pod korom novi tlak — teraco. Naš akademični slikar p. Blaž Farčnik je že julija meseca pričel slikati obširne stene nad velikim oltarjem. V septembru pa se je dvignilo 15 mogočnih stebrov na nedovršenem zvoniku, ki segajo sedaj že v višino 31 metrov. — Toliko, da boste vedeli, kam gre denar, ki se za cerkev pobira! Tare nas še stari dolg okoli 600.000 Din. Proračun za približno 8 m nastavka na zvoniku znaša 125.000 Din. Ogromne svote, katerih sami nikakor ne zmoremo. Zato se obračamo na vas za nove milodare, za nove prispevke. Za vsak dar vam kličemo že vnaprej iskreni: Bog plačaj! *Družba za zidanje nove cerkve sv. Frančiška v Šiški, Ljubljana* 7. Številka poštnega čekovnega računa je 13.103.

Za frančiškanske misijone:

Neimenovana za krst kitajske punčke na ime Pavla po P. Romanu Din 200; Iz Ljubljane: Dolžan Julijana Din 50, neimenovan Din 10, neimenovana Din 10, neimenovan Din 200, neimenovan Din 20, neimenovana Din 100; Stranjšak Frančiška, Maribor Din 1150, neimenovana po P. Hugonu (za razglednice) Din 50; neimenovana po P. Romanu Din 100; za kitajske misijone po P. Hugonu Din 40; Svetelj Marija, Kamnik Din 25; neimenovana iz Kamnika Din 30; neimenovana iz Kamnika Din 20; Koželj Ana za odkup 2 paganskih dečkov na ime Jožef in Fraičišek Din 100; Neimenovana iz Kamnika za odkup 6 otrok na imena: Mihael, Gabrijel, Rafael, Jožef, Jurij, Marija Din 247; Neimenovan po P. Hugonu Din 10; Crepinko Ana, Maribor Din 15; več oseb pri ljublj. franč. vratarju Din 227; Neimenovani po P. Hugonu Din 30, Šturm Alojzij, pospešitelj v Mariboru Din 64; Paul Julijana, pospešiteljica v Sp. Poljskavi Din 60; Frančiška Stranjšak, pospešiteljica v Mariboru Din 1126.50, za obrabljene znamke dobil preč. g. svetnik P. Filip Benicij v Mariboru Din 224; Schifko Terezija, Maribor Din 10; Müller Marija, Maribor Din 10; Krajnc Ivan, Maribor Din 20; Več neimenovanih iz Maribora Din 54; Franc Hiersehe, župnik v p. Polzela Din 40; preč. g. svetnik P. Filip Benicij, Maribor 1387.50; Antonija Trkovej Din 10; neimenovani Din 10; neimenovan po P. Angeliku Din 3; Župni urad Boh. Srednja vas Din 35; P. Elekt Hamler, Sv. Trojica v Slov. goricah Din 50.

Za Franciškov dom:

Župni urad Remšnik Din 25.

Za kruhe sv. Antona:

Ivanc Marija, Cleveland Din 84.30; Kramberger Alojzija, Središče Din 10; Majer Valentin Din 20; I. Gr. Din 50; Župni urad, Bohinj, Srednja vas Din 25.

Za afrikanske misijone:

Brglez Marija, Din 12; pri ljub. franč. vratarju neimenovani Din 10 za krst zamorčka na ime Francišek, župni urad Hajdina Din 120; župni urad Hajdina Din 130.

Za kolegij sv. Antona v Ročnem:

Župni urad sv. Jedert Din 50; Kušar Franc, Mengeš Din 40; Župni urad Belevode Din 50, Janez Mikuž, župnik Sorica Din 10; Tretji red Begunje pri Cerknici Din 100; Tavčar Matej, župnik Poljane n. Škofjo Loko Din 20; Neimenovan Din 20; Neimenovana Din 10; Roza Lelja Din 50; Miloš Šmid, svetnik Din 100; Česenj Andrej, župnik Podgrad Din 25; Marko Skofič, kaplan v Kapeli, Slat. Dadenci Din 20; Miha Zevnik, župnik Begunje Din 30; Župni urad Rateče-Planica Din 20; I. Kitak, Bočna Din 50; Tretji red, Sv. Benedikt v Slov. goricah Din 50; Martin Poljak, Sostro Din 100; Janez Kramar, župnik Ribno Din 20; Župni urad Polhov Gradec Din 200; Anton Oblak, Št. Lovrenc Din 50; Hranilnica in posojilnica Št. Peter pri Novem mestu Din 100; Neimenovana za kapelo Din 10; Neimenovana za kapelo Din 20; P. Maks Brelih Din 100; Tretji red, Tržič Din 110; Pihler Olga, Konjice Din 55; Tretji red, Sv. Lovrenc na Dravskem polju Din 200; Neimenovana iz Milana Din 29.60; M. D. Din 30; Dr. Josip Dolenc Din 1000; Neimenovana iz Ljubljane Din 12; Neimenovan Din 20; Rešič Ivan, Gorica Din 87.50; Pečenko Alojzija, Gorica Din 58; Kejžar Mirko, Maribor Din 500; Smodiš Stefan, Beltinci Din 100; Demšar Anton, Železniki Din 60; V. G. Maribor Din 100; Müller Marija, Maribor Din 10; Neimenovan iz Brezovice Din 100; Marija Jenko, Kranj Din 20; Jožef in Alojzij Musi, duhovnika iz Vitanj Din 250; Tretji red, Ruše Din 50; Vovk Anton, župnik Tržič Din 50; Ivan Gogala, župnik, Stara Oselica Din 50; Tomc Alojzij, župn. upr. Nova Oselica Din 25; Neimenovan Din 500; Magdič Francišek, župnik, Gornja Sv. Kungota Din 30; Hočevnar Francišek, Split Din 10; Neimenovana po P. Hugonu Din 100; Pletersky Flora, Brežice Din 100, Neimenovana po P. Hugonu Din 10; Montenari Ana, Radeče Din 50; Marijina družba, Vič Din 200; Neimenovani po P. Teodoru Din 150; Neimenovana iz Ljubljane Din 20; Neimenovan iz Ljubljane Din 50; Neimenovan iz Ljutomera Din 50; Neimenovana po P. Hugonu Din 200; Neimenovana po P. Hugonu Din 50; Hotnjec Agneza po P. Hugonu Din 2058; Neimenovana iz Ljubljane Din 230; M. Zaplotnik Din 20; Katarina Kuhel, Cleveland Din 2240; Neimenovana iz Maribora Din 50; Neimenovana po P. Hugonu Din 50; Marn Franc, Laško Din 24; Dolničar Ivana, Maribor Din 100; Duhovniška II. redna skupščina, Maribor Din 200; Neimenovana po P. Hugonu Din 30; Rupnik Karel, župnik Št. Lambert Din 100; Novak Matija, župnik Radovica Din 50; Porenta Anton, župnik Hinje Din 10; Tretji red, Boh. Srednja vas Din 100; Henrik Černigoj, Lokavica Din 24.99; A. Novak, Černica Din 90; I. Leban, Batnje Din 82; J. Kalin, Dresenza Din 32.34; Ivan Košir, Vedrinjan Din 143.08; G. Kosovel, Št. Andrej Din 7.38.